

ډالي

په لومړي قدم كښي درنو او زړه ته راټيرو لوستونكو ته دي ډالي وي او
په ځانگړي توگه ډالي كوم زما محترم او د قدر وړ استاد (عبدالواسع
ترين، نثار احمد معصوم، عبدالرافع ترين، عصمت الله رسولي، ثنا الله
سعادت، احمد الله، او عبدالسميع ترين) چي زه يي لا زيات تشويق كړي
يمه.

او مننه كوم زما له درني كورني څخه چي تر نن ورځي يي زما ملاتړ كړي
دي.

دليکوال پېژندنه!

عتيق الله دفضل محمد پوپل زوي عبدالله پوپل لمسي چي په كال ۱۳۸۷ هـ ش چي د عسيوي تاريخ 2005 دسمبر شلمه نيټه وه چي مي نري ته د لومړي ځل لپاره سترگي روڼي كړي. په يوه غريبه كورني كي لوي شوي يم زده كړي مي په كندهار مشرقي عالي ليسه كي پاي ته رسولي دي او په ۱۴۰۲ هـ ش كي له ښونځي نه فارغ شوم.

يو كال وروسته مي په مامون طاهري د روغتيايي علومو انستيتوت كي تحصيلات پيل كړل چي تر اوسه پوري جريان لري.

اصلي كسب او كار مي خياطي وه ټول ماشومتوب او وزگار وخت مي په خياطي كي تير كړي دي او د هغه كسب استاد يم.

لكه څنگه چي ما شوق د درسونو او تحصيلاتو درلودي مگر هغسي ونه شول ځكه چي د كورني اقتصادي حالت منفي وو او د خياطي له لاري مو خپل ضرورتونه او اړتياوي پوره كولي البته زما ورونو ته دي الله جله جلا له خير وركړي هغو هم زما سره دكورني په مصرف كي مرسته او تعاون كړي دي او زه زما د كورني وروستي ورور او د خپل پلار اخيري زوي يم او تر ټولو په عمر كي كشر يم.

د شعر شاعري ليكوالی سره مي ډيره زياته مينه او علاقه درلوده ډول ډول ناولونه او كتابونه مي ولوستل تر څو چي دا خواهش مي پيدا شو چي زه هم يو كتاب يا ناول وليكم ځكه ما مي پخپل ځان كي لږ څه استعداد وليدي او غوښتل مي چي ځان وازمويم. نو اوس چي دا ناول وليكل شو پوره دوه مياشتي او دوی اوني يي وخت ونيوي تر څو چي بشپړ شو په كتاب كي ځيني تيروتنې او غلطۍ شته چي ماته په نظر نه راغلي مگر كه چيري هغه څوك چي ډير تحصيل او په ليكوالي كي مهارت ولري نو هغه په ډيره اساني كولاي شي چي زياتي تيروتنې پكي ومومي نو دا چي زما عمر اوس نولس كاله كيږي نو استعداد مي هم ډير كم دي تجربه خو هيڅ نلرمه نو ستاسو ټولو څخه د لا تشويق هيله لرمه او په دي اميد يم چي د ناول د لوستلو څخه خوند او پند واخلي .

والسلام...

په درناوي

ډاكټر عتيق الله ژمن

دکتاب په هکله!

(۱) لکه څرنګه چې دا زما لومړي کتاب دي او ددې څخه مخکې مي هيڅ يو ډول ناول يا کتاب ندي ليکلي نو حتماً به ځيني تيروتنې هغه که املايي وي يا د الفاظو يا د کرکټرونو د عکس العمل دخبرو ځاي مکان او نوري شتون ولري نو زما لويه هيله داده چې تاسو ټول به تر دې تيروتنو او غلطيانو را تير سي.

(۲) دا چې زما د ناول ليکلو شوق وو نو هڅه مي کوله چې په داسي خوږو او باريکو الفاظو سره يی وليکم چې ويونکي تلوسه او دلوستلو سره نور هم شوق او علاقه پيدا کړي مګر ستونزه دا وه چې ما پدې برخه (ليکوالي) کې مطالعه او څيړنه نه درلوده او نه مي هم هغه د ناول خوږه ژبه زده وه خو بيا مي هم کوښښ کړي دي او دنورو ناولونو لوستلو وروسته مي لږ الفاظ سره سم منظم کړي او کارولي دي.

(۳) بله دا چې په ناول کې مي لهجه ځيني وخت شمالي او ځيني وخت جنوبي کارولي ده او تر ډيره بريده مي کوښښ کړي دي چې په لوړه سويه او علمي لغاتونه ډير وکاروم مګر بيا هم ډيري نيمګړتياوي لري نو د هغه لپاره راته بڅښه وکړي.

(۴) دکتاب د ليکلو څخه هدف: موږ وينو چې ډير وخت وروڼه زيات سره خواره وي او ددوي تر منځ يو نه ماتيدونکی باور او اړيکه وي ديو بل سره کومک او مرسته کول خپله وجيبه او فريضه ګڼي مګر ځيني وخت داسي څوک د دوو وروڼو تر منځ راتللي سي چې ددوي هغه کلک باور چې يو په بل يې لري له منځه يوسي يو ډبل سره يې په شخړه اخته کړي چې تاسو به يې په راتلونکي کې ولولي.

(۵) ځيني وخت ناسم پوهاوي کولای سي چې ديو کس نه بلکې دخو کورنيو ژوند تريخ کړي، هرڅه چې کوو بايد لومړي يې څيړنه وسي په لږ څه خبره باندي اړيکه له خنډ سره نه بايد مخ سي او ډير وخت داسي راځي چې ديوې دقيقې زغم د کلنو پښيماني څخه څوک ژغوري.

(۶) ځيني وخت انسان د احساساتو تر اغيزي لاندي راځي چې دا احساسات يې دي ته مجبوره کړي چې ناسم پوهاوي ته يې ورسوي او دا سوي تفاهم هرڅه له منځه وړي.

بسم الله الرحمن الرحيم

الوتکي کي ناست وم ناخاپه لاندي لاره کله چي مي سترگي خلاصي کړي الوتکه مخ په په ځمکه لاندي روانه وه تر غور مي يو اواز سو، ستاسو ټولو څخه هيله کيږي چي خپل قمر بند چيک او وگوري ځکه چي الوتکه نور ناسته کوي.

ما هم ژر خپل قمر بند وکتي ومي ليدل کله چي زه ويده ومه نو قمر بند مي لږ څه له اوږې څخه وتلي وو هغه مي سم کړي دخپل څنگ کس ته مي وکتل هغه د ډير وخت سړي وو ډيره يي کوچني کړي وه مگر د الوتکي د کښته کيدولو په وخت کي يي دواړي سترگي ټينگي بندي کړي وي او لاسونه يي دڅوکي په تکیه گاه ټينگ نيولي وه خوله يي بنوروله خو اواز يي په ما باندې نه بيليدی تر لږ وخت وروسته الوتکه ځمکي کي ناسته وکړه دا نو زما دريم کال وو چي افغانستان څخه بهر په لندن کي ومه او هر دري کلونه وروسته به بيرته هلته ستنيدمه،

برخ وسو، اوس تاسو کولاي شي چي له الوتکي څخه لاندي تاسي زه هم ولاړ سومه او سر ته مي هغه د بيگونو د ايښوولو ځاي څخه خپل دوه چي يو کوچني اوبل غټ وو بيکونه واخيستل خو يو بيک دومره دروند وو چي د هغه سره کور کور روان ومه ځکه دامي د خپلي کورني لپاره تحفي راوړي وي چي ټول به ډير ورباندي خوشحاله کيدل، له الوتکي څخه ترمينل ته راغلم فاسپورټ او ويزه مي کارمند ته بنکاره کړل او هغه هم د اجازي په راکولو سره لاس دلاري طرف ته اوږ کړي زه هم روان شومه گورمه چي دکاکا زوي احسان مي راته برخ کوي، علي اي علي ليونيه ودريره، چي ورته ومي کتل دي ډير په بيره زما طرف ته روان وو په مخ يي د خوښۍ نښي وي ما او ده ډير ښه ژوند او ماشومتوب سره تير کړي وو او ازادي مسخري او گپه مو سره لرله را نږدې سو او په تنظيه لهجه يي وويل بي ناموسه ولي داسي ژر ژر روان يي چاته گوري هم نه ما وخندل او په غير کي مي داسي کلک ونيوي چي په هغه مي ناري وکړي چي بسته ايله مي که خوږ دی کړم ما نور زرو هم ورکړي او لامې لاسونه ورڅخه تاوو کړه ښه ټينگ مي ونيوي بيا مي پريښودي او ستري مشي مو وکړه ويل

راځه نوري خبري او بانډار به بيا وروسته په کور کي وکړو لوي بيک يي راځخه واخيستي او بيله کوم سببه به يي خندل نه پوهيرم چي ده څه فکر کوي نو مابه هم دده پر خندا وخندل احسان ډير ساده او باادبه انسان وو مکتب مو هم يو ځاي ويلي وو تر ترمينل ووتو هلته يو ځاي کي يي تودې موټر چي نوي يي اخيستي وو تم کړي وو له مانه مخکي روان سو او گامونه يي چټک کړه دکيلي سويچ يي وواهه د موټر دروازي اتومات خلاصي شوي بيکونه مو ډکي کي کيښودل او موټر کي کښيناستو د موټر دستارکيدو سره سم يخه ايسي هم فعاله سوه احسان راته وکتل او په تنظيه لهجه يي وويل علي په لنډن کي داسي بنايسته او فعال موټران سته؟

ومي ويل نه دا خو يي يواځي ستا لپاره جوړ کړي دي ريسه په دواړو مو په کت کت وخندل او موټر ته يي حرکت ورکړي بڼه او نارمل رفتار مو کاوه خو ډير افسوس په دې راته ودريدي چي د افغانستان دموټر او نورو وسايلو چلونکو يو هم د ترافيکو په قانون باندي نه وو برابر چابه موټر سايکل په دري گزي چلوي او څوک به په سپينو سترگو ددري رنگه اشارو تير سو او هيڅ يي ددې فکر نه کاوه چي لږ غلطی او تيروتنې د يو بل کس د وژل کيدو ځاني او مالي تاوان سبب کيدلاي سي.

خير موږ کور ته ورسيدو هري کوڅي او هر ديوال راته بڼه راغلاست ويل ځکه دلته ما خپل ماشمتوب او ډير نور وخت تير کړي وو زموږ کلي اوس هم هغه رقم وو لکه څرنگه چي پخوا وو خو څه ناڅه تغيرات پکي راغلي وو دکور مخي ته يي موټر ودراره ځکه کور ته موټر نسو ننوتلاي دکور دروازه کوچني او د لرگي دروازه يي درلودل.

دموټر څخه مي خپل بيکونه او سامان را کښته کړل احسان دروازه ټک ټک کړه لږ وخت وروسته دچا دپينو اواز سو دروازه خلاصه سوه او يو کوچني راووتي چي د عمر په لحاظ او زما په اند د پنځو کلنو وو ببر سر خلاص گريوان او خيرن مخ يي سخت خفه کړم هغه راته وخندل، احسان هغه ته وويل لري شه رزيله ته نه ويني چي بيکونه راسره دي هغه لاهم ولاړ وو او ماته يي کتل زه لږ انديښمن

سومه چي څه پيښه سوي ده دي ولي داسي راته کوري وروسته پوشومه چي ما د
افغانانو دکلتور او رواج مخالف جامي په تن کړي وي پتلون او شيرت مي
اغوستي ول نو په دې خاطر کوچني ته نابله او عجيب معلوم سومه، احسان ور
مخکې سو او هغه يي يوه بغل ته په لغته وواهه هغه وځستل احسان وويل دى
دې وپيژندي ؟

ومي ويل هو ولي نه داسي بي تربيه او سپين سترگي بيله دي چي ستا ورور وي
بل څوک نسي کيدلاي بيا مو هم په دواړو سره وخنډل احسان وويل گوره بيا دي
ادبي چکوش راکړي هههه،

کوتي ته ننوتم دتره بنځه مي راته ولاړه شوه لاس مي ور مچي کړي هغى له
ډيري خوبنى څخه ژړل ويل يي زويه شکر چي په خير راورسيدى، سر مي تپت
خوړند کړي ومي ويل دتره بنځي له کومه وخته چي مي مور پلار او ورور
دلاسه ورکړي دي نور دا ژوند لا خوند نه راکوي دا هيواد خو ليري خبره ده،
هغى لاسونه را څخه تاو کړه په غير کي يي ونيولم ويي ويل زويه هغه د الله ج
فيصلي دي مور بيله دى چى صبر وکړو نور هيڅ نسو کولاي د هو په دود مي
سر وبنور او هههه مي وکړي شپي او ورځي وي تيريدى په حساب سره
شپرويشت ورځي تيري شوي زما بېرته لنډن تگ ته يواځي څلور ورځي پاتي وي
،يوه شپه دروازه ټک ټک سوه زه ورغلم دروازه مي خلاصه کړه گورم چي يو
زور سري چي يو کوچني بيک هم ورسره دي ولاړ دي او ويي ويل زويه زه
مسافر يمه ديوى شپي ځاي که لري نو ډيره مهرباني به مو وي، زه لارم او کاکا
ته مي وويل چي داسي يو کس راغلي دي هغه ژر ولاړ سو او دروازي ته
ورغلى هغه کس يى له ځان سره راوستي کوتي ته يي دننه يوري ، ځان سره مي
وويل الحمدالله چي افغان يم کنه نو لنډن کي خو داسي هيڅوک نه پيدا کړي چي
پخپل کور کي دي تاته مفته او بى دليله شپه درکړي خير نو دا بيا د افغانانو ميله
پالنه ده هغه سري ناست وو لږ وخت وروسته مو ډوډي ورته چمتو کړه کشر د
کاکا زوي مي ورته د لاسونو اوبه راوړي جوشي يي مخي ته ورته کيښوده زور
سري هم خپل دواړه لاسونه په اوبو لاسونه کړه دلاسونو څخه يي خري اوبه توي

شوي او په خاړو ککړ لاسونه يې پاک شول سترخوان مو هوار کړي زه ،کاکا ،احسان او زور سړي سترخوان ته کښيناستو دښوروا پيالې يې راوړي او په سترخوان يې کيښودى کاکامي ويل بسم الله کړي ټولو د ډوډي په خوړو باندې پيل وکړي زور سړي چې څو مړي وکړي په داسي حال کي چې گوله يې په خوله کى ژوول او يو لاس يې د ښوروا په پياله کي وو ماته يې وکتل هغه لاس يې همهلته پاتي سو څه ځنډ وروسته يې لاس پورته کړي او ويې ويل، زويه ته دکوم ځاي يې؟

ومي ويل زه د همدا افغانستان يم.

سړي وويل نه ته لږ څه نا اشنا او ددوي سره توپير لري څهره قد قواره خوي او عادت دي د کليو دخلگو ندي،

ومي ويل هوو زه د افغانستان يم مگر زه اوس په لنډن کي او سیرمه هلته خپل کار او بار لرمه دلته د يوي مياشتي رخصتي په موخه راغلي يم او څلور ورځي ورسته بيرته ځمه.

سړي حيران حيران راته کتل په داسي حال کي چې تعجب او خندا يې سره گډه وه ويې ويل لنډن، بيا يې سر دنه په دودو وښوراوه لږ وخت په فکر کي وو بيا يې وروسته وويل هلکه ته خو افغان يې نو بيا ولي په لنډن کي کار کوي دغه کار چې ته يې هلته کوي چې دلته يې وکړي هم به ځان او هم به نورو ته گټه ورسوي دا خبره نه وه تيار د توري واري وو چې زما نفس او وجدان يې زخمي کړل،

ومي ويل هو ستا خبره سمه ده مگر دلته چې لږ هم زده کړي وکړي او د هيواد دجوړولو فکر وکړي نو په څو ورځو کي دي چاره در کوي او له هيواد څخه دي ورکوي،

سړي سر وښوراوه، ويې ويل ښه خير.

د ډوډي په خوړولو يې شروع وکړه تر ډوډي خوړولو وروسته مو چاي ورته راوړي سړي په خندني لهجه مننه وکړه،

تر چاي څښلو وروسته سړي ماته را نږدې سو او په خف اواز يې وويل هلکه تا ويل چې زه څو وخت بيرته لنډن ته ځمه؟

ومي ويل دري څلور ورځي وروسته انشاالله ولي بابا؟

سړي لږ څه خاموش شو وروسته يې راته کړه، هلکه زما په لنډن کې يوڅه کار دي که چيري ته نه په تکليف کيږي دا يوه هيله مي راته پوره کړه.

زه په تعجب کې شومه چې يو سوالگر څنگه او ولي په لنډن کې کار لري؟

وروسته مي د ځان سره فکر وکړي چې ددې کس خبرې کړه وړه چلند او تجربه ټول د سواد لرونکو خلکو په څير ده نو مي لا هم دده سره د خبرو کولو تلوسه زياته سوه ورته مي کړه

ومي ويل بابا تا ويل چې کار لرم څنگه کار دي ته خو يې راته ووايه چې ممکن دي کنه؟

سړي وويل، هغه زما سره کوچني بيک وو هغه چيري دي؟

شاه وخوا مي وکتل بيک دکوتي پاي کښي پروت وو ور ولاړ شومه چې بيک واخلم خو سړي وويل نه وراره ته يې مه اخله زه پخپله ورځم ولاړ سو او بيک ته کښيناستي په يوه جيب يې لاس دننه کړئ خو څه يې په لاس نه ورغلل بيا يې بل جيب ته لاس کړي او لږ څه ورسره کور سو لږ وخت وروسته يې د جيب څخه يوه سپينه او ښايسته کيلي را وکښل او د بيک قلف يې پري خلاص کړي په بيک کې يې شيان پورته کښته کول او زه ورته گورم بيا يې يو کتاب چې ډير زوړ او وقايه يې نيمې څيري او نيمې نه وه را وکښي، هلته بيک سره ناست او کتاب ته يې ښه ډير وکتل لکه دا چې يې لومړي ځل وو چې دا کتاب يې وليدي بيا راغلي او پخپل ځاي کښيناستي ويې ويل زويه داکتاب خو ويني ما ويل هو وينم يې ، ويل دا هغه کتاب دي چې زما د ژوند ټوله کيسه پکښي کې ده ته زما اوسني حالت ته مه گوره چې پدې حال يم ما داسي وخت تير کړي دي ما وختونه خندولي دي خو مگر ژوند په يوه داسي لاره بوتلم چې هغه لاره د ژور خفگان لا مل سوه او

د بنامار خولي ته غورځيدل سوه ته يواځي دومره وکړه چې داکتاب تر حسيني پوري ورسوه او ورته ووايه چې زه دې اوس هم هغه سي په زړه کي ساتم لکه څرنگه چې مي په لومړي ورځ ليدلي وي ستا د حسن جمال او بنايست ډيوه مي اوس هم په زړه کي همهاغسي روښان ده لکه څرنگه چې دي په لومړي ورځ بله کړي وه بيايي سور او اوږد اسويلي وکړي له گونځو او خړو سترگو يي د ملغرو په څير اوښکي رواني شوي لکه څنگه چې په مازديگر کي لمر دغره شاته ځان پټوي هغسي ده هم د خپلو اوښکو د پټولو هڅه وکړه خو په دې کوښښ کي ناکامه وو او د زړه درد يي له ورايه معلومیده هر چاته دده د څهري په ليدو دا څرگنديده چې دې کس دمجنون په څير مينه کړي ده او د هغی په مينه کي يي ډير سخت زړه مات سوي دي.

خداي سته زه يی هم ډير تر احساساتو لاندي راوستلم په لاسونو باندې مي يي لاسونه ور کيښودل او ورته مي کړه کاکا که څه هم زه تا نه پيژنم او نه دې د ژوند په اړه معلومات لرم مگر زه دې تر هر چا ښه درک کولای سم، سړي چې ځوړند سر نيولي وو اوس يي سر اوچت کړي او په ريرديدلي اواز يي وويل نه بچيه ته ما هيڅکله نسي درک کولاي زما له حالت څخه دي خداي هر کس وساتي، موږ په همدې خبرو کي وو چې دکوم چا د پښو اواز سو سړي ماته هغه کتاب راکړي او ويل زويه دا امانت خامخا ورسومه او زه به يي ادرس هم درکړمه چې چيري يي بايد ورسوي.

کتاب می ورڅخه واخيستي او د ديوال په تاخچه کي مي کيښودي احسان کوتي ته داخل سو ويل يي علي زما پلار وايي چې نور ددې کوتي څخه ووځه ځکه چې دا بابا دلته ارام او په استراحت سره خوب وکړی دهو په دود می سر وښور او ه احسان هم لاري سړي ته مي وکتل ورته مي کړه نو زه به هلته بيا څنگه ورته ووايمه چې چا را استولي يم سړي وويل هلته به ورته ووايي چې ستا د کلونو کلونو انتظار کوونکي زبیر او يو ناکام ميین را استولي يمه دچا سره چې تا په ډير ښه پلان دوکه او فريب وکړي، سمه ده همداسي ورته وایمه سړي وويل دلته يو کاغذ او يو قلم راته پيدا کړه چې زه يي درته ادرس وليکم زه هم پاڅيدم او ددې

شيانو په لټه کي ومه خو د افسوس ځاي داوو چي په کور کي مي هيڅ قلم او کتابچه ونه ليدل بيرته کوټي ته ور غلم ورته مي کړه بابا هغه شيان مي پيدا نکړل خو ته يي راته ووايه زه به يي په خپل تليفون کي نوټ کړم هغه هم ادرس راته ووايي او ما وليکي ورته مي کړه بابا اوس نو په ډاډه زړه ويده شه زه ځمه او د کاکا زوي سره مي ويده کيږم سړي ته مي يي ځاي او بستر برابر کړل او زه ورڅخه له کوټي نه ووتم او د احسان کوټي ته ور غلم هغه زما څخه مخکي لا ويده وو زه يي هم څنگ ته وغځيدم خو دده خرقي او په خوب کي خبرو يي راته بيخي نفس تنگ کړي ولاړ سوم او بنه مي ورته ځان برابر کړی او يوه ټينگه لغته مي د شا په حصه کي وواهه خو هغه هيڅ عکس العمل بنکاره نکړي تر هغه ورته غوسه سوم چي دا څنگه خوب دي چي په لغته هم نه ويښ کيږي نو يوۍ بلي لغتي ته مي ځان اماده کړي کله چي مي پښه پورته کړه هغه نعره وکړه صبر صبر څه کوي ناځوانه فکر کوم چا زما د مرگ پيسي درکړي دي ومي خنډل نه ياره تا دلته څه حال جوړ کړي دي بل کس خوب نسي درسره کولاي ويل يي ياره زه ويده نه وم يواځي مي ته امتحانولي چي څه کوي مگر تا خو زما ولسوالي راته ويجاړه کړه دواړو په کرس کرس وخنډل او په څنگ کي يي ورسره پريوتم تر لږ څه خبرو کولو وروسته دواړه ويده وو.

پښه مي وښور يده کله مي چي سترگي وغړولي نو په سترگو مي روښنايي شوه د کوټي بلف گروپ مي په سترگو باندي مخامخ وو د ډيرو اذانونو ږوږ او اوازونه مي تر غوږ کيده پښه مي بيا وښور يده کله مي چي ورته وکتل هغه زور سړي يعني زبير مي پښو ته ناست وو ويل يي ولاړ سه او لمونځ وکه توس مي بيرته په سر واړوه خو سړي توس راڅخه ليري کړي او په لوړ اواز يي وويل ولاړ سه او لمونځ وکه ما هم په غوسه سره ورته کړه دا وخت نو اوس د لمانځه دي ولي زه ملا صاحب يمه چي دتولو نه مخکي به لمانځه ته ځمه لږ صبر وکه خو اوس اذانونه کيږي احسان له هغه تشناب څخه راووتي چي په خونه کي دننه وو او په خدا يي وويل ته اوس هم شکر وکاره چي اوس يي درباندي غږ وکړي زه خو يي ستاڅه مخکي راپاڅولم سړي احسان ته وکتل او له کوټي څخه ووتي احسان ته

مي وکتل دا عجه سري دي پخداي ميلمه نو اوس داسي وي چي کوربه دخپل
بستر څخه پاڅوي احسان وويل تاسو ولي لومړي دا سري کورته راوستي فکر
کوم چي دي به عصبی مشکل ولري ليوني دي.

څانبت مهال وو چاي خوړلو وروسته د سري سره ناست وم هغه وويل وبخښه
چي تکليف مي سهار وختي درکړي ماويل خير دي پرواه نلري زبیر وويل يوه
خبره وکم، هو ولي نه

ايا ته نسي کولاي چي نن يا سبا لنډن ته لارسی؟

ومي ويل کولاي سم مگر ولي؟

زبیر، هغه کتاب ژر ورسوه هيله کومه او تر هغه وخته پوري چي هغه ددی کتاب
جواب درکوي زه به همدلته تم شم ستاسو په کور کي.

ددې خبري په اوریدو مي بيخي مخ سور سو ځکه چي دا انسان د زغملو نه وو نو
نوري شپي او ورځي به يي څنگه دلته تیرولي؟

ومي ويل نه تا به زه بل ځاي ته یوسمه هلته به تم سي او زه هسي نه هم سبا
لخیره روانیږمه او ځمه غرمه وه چي سري مي له کوره وويستي او د هوټل په
لوري روان سوو د احسان موټر مو هم له ځان سره یوري سري مي په یوه هوټل
کي کښته کړې او یوه کوټه مي ورته د څو ورځو لپاره په کرایه ونيوه د ډوډي او
هرڅه مصارف يې ما ورکړه او زه ورڅخه د سیاحتي شرکت په لوري لارم یو
ټکټ مي دسبا لپاره وکړي چي سهار په شپږو بجو باندي پرواز وو.

وخت تیر شو او سهار سو ماښام مي لا خپل جامي او نور اړین توکي په خپل
بیگ کي ایښي وو تر لمونځ کولو وروسته مي بیگ واخیستي او د کاکا کوټي ته
ورغلم هغه لمونځ په ناسته سره ادا کاوه ځکه چي پدي ورځو کي هغه ډیر سخت
ناروغ وو کله چي يي لمونځ پای ته ورسوي نو ور مخکي شوم او د خدای پاماني
لپاره مي ورته لاس مچي کړ هغه په سر لاس راکیښودي او ويي ويل زویه په ډیر
ناز مو پاللي يي نه پوهیږم چي هلته به ته څنگه ژوند تیروي ومي ويل نه کاکا

هلته زه ډير خوښ او راحتته يم بيا مي د تره بنځه داحسان مور راغله دتولو سره
مي خداي په امانې وکړه او له کوره د احسان سره ووتم هغه موټر را روان کړي
او د هوايي ډگر په لوري وخوځيدو.

څه وخت وروسته هوايي ډگر ته ورسيدو.

احسان هم رخصت را کړي او لارم طيارۍ ته وختم لږ وخت وروسته پرواز وسو.

لنډن ته ورسيدم او خپل دملکرو سره مي وليدل ټول ډير خوښ او خوشحال شوه
زه هم ددوي په ليدو پسي خفه شوي وم په سبا مي يوه ملگري ته هغه کتاب
بنسکاره کړي چي هغه زور سري را کړي وو ومي ويل ياره که دی دا کتاب دې
ادرس ته ورسوي نه به دی زه ډير منندويه سمه هغه وويل نه هيڅ ستونزه نسته
کار به وسی خو ادرس چي يي کله وليدي نو مخ يي لږ څه تغير وکړي ماته يي
وکتل ويل يي دا خو همدلته نږدی دي رايه چي دواړه ورسو ماويل اوس؟

ويل هوو اوس ولي ته نه ځي؟

نه، ځمه مکر زه لږ څه ستري يمه ويل يي رايه ياره اوس به ورسو سباته ډير
کارونه لرو زه هم بيله بلي نيوکي ورسره لارم يوه ټکسي ته وختو او لږ مزل
وروسته يوې وداني ته ودريدو کله چي د ټکسي څخه کوز شوو نو ملگري ته مي
زنګ راغلي د تلفون قطعه کولو وروسته يي وويل ياره زه خو نه شمه کولاي
چي درسره لار شمه بيخي ضروري کار راته پيښ سو نو ته ورسه همدغه کور
دي يواځي دروازه يي بنده ده.

ومي ويل سمه ده ته ورسه زه يواځي ورځمه دی لاري زه د کور مخي ته ودريدم
گينتي مي ور ووهل لږ وخت وروسته يوه انجلي چي شل کلنه معلومیده دروازه
راته خلاصه کړه کله مي چي وليدل نو هغه ډيره عصري او غربي معلومیده فکر
مي وکړي چي ادرس مي غلط کړي دي ومي ويل ايا دحسيني کور همدادی؟

هغی په حيرت راته وکتل لکه چي پښتو يي زده نه وي بيا مي په انگليسي ورته
وويل ايا د حسيني کور همدادي؟

هغی چي زیر ورینستان شني سترگي سپین پوستکي نري گوتي اوږد قد درلودی
وویل هوو بلکل تاسو سم خاي ته راغلي يي مکر زما له مور سره څه کار لري؟

ومي ويل ستامور؟

هو بلکل هغه زما مور ده.

هيله کوم ما له هغې سره مخامخ کړه ما يوڅه ورته راوري دي له افغانستان څخه.
سمه ده راځه .

کور ته ور غلم په سراي کي يي يو لوي حوض او د حوض شاخواه ټول ونی او
ډول ډول گلان کرل شوي وو بنکلي بويان ول او دهليز ته چي ننوتم گرمه هوا
مي غوړونه تاوده او گرم کرل پو شوم چي دلته ايسي يا بخاري هم لگيدلي ده يوه
سپين سرې بودي چي په کوچ کي ناسته وه په فکر او سوچ کي يي د گلونو او ونو
طرف ته کتل ور غلو انجلي وویل موري، هغې ورته وکتل څه دی؟

عجه خو داوه چي مور يي هم انگليسي ويل .

انجلي زه ورته وبنودلم چي دا هلک ستاسو لپاره له افغانستان څخه يو څه راوري
دي ورسره ووينه.

هغه هم را ولاړه سوه او نږدې راغله ومي ليدل چي د ډير عمر په درلودلو يي بيا
هم بښايست له لاسه ندي ورکړي غتي غتي عينکي يي په سترگو کړي وي اوږده
خال داره کالي يي اغوستي وه او پاسته نرم څپلي يي په پښو کړي وي نوکان يي
اوس هم رنگ کړي وو په امصا باندي يي تکیه کول ټيټه ټيټه او په ملا باندي
کښه راغلل او ويي ويل زويه څشي غواړی او له ما سره څه کار لري؟

ومي ويل ايا تاسو اغلي حسينه ياستي؟

هوو زه پخپله يم

تاسو پښتنه ياست ؟

په پښتو يي وویل هوو پښتنه يم مکر ته ولي داپوښتني کوي؟

بڼه بڼه پښتنه يې هيڅ نه بس همداسي مي پوښتنه وکړل ويل راسه هلته په کوچ يې کښينولم او لور ته يې وويل يوه کاپي ورته راوړه .

ويل اوس نو ووايه چي ته څوک او ولي دلته په ما پسي راغلي يې؟

ومي ويل زه زبیر را استولي يم.

په حيرت يې وکتل کوم زبیر؟

زه نه پوهيرمه چي ته يې پېژني او کنه مگر هغه ستاسو لپاره دا يو کتاب را ليرلي دي هيله کوم دا واخلې کتاب مي ورته وړاندي کړي.

هغی کتاب راڅخه واخيستي او ويې ويل دا نو څه دي؟

زه لږ غوسه سوم ومي ويل ااااه زه نو څه پوشم چي څه دی خو ستالپاره يې راکړي دي.

کله چي يې کتاب خلاص کړي لږ څپي يې واړولي سترگي يې رډي رډي را وختي او کتاب يې لا نور هم ځانته نږدې کړي او په ويلو يې لگياش شوه

لور يې کاپي راته راوړه مخي ته يې راته کښوده مننه مي ورڅخه وکړل او انجلي لارل .

ومي ويل توروري زه نور ځمه ماته اجازه راکړي

هغې وويل زه پښتو ليک سم نسمه لوستلای هيله کومه ته يې لږ څه راته ويلای شي چي څه پکشي ليکل سوي دي زما سترگي هم کمزوري شوي دي او ډير زيات وخت کيږي چي پښتو متن مي ندي لوستلي اوږد اسويلي مي وويست او کتاب مي ورڅخه واخيستي سمه ده لږ څه به درته ووايمه.

د کتاب په لومړي صفحه بسم الله الرحمن الرحيم ليکل سوي وو بلي صفحي ته يې متوجي شومه هلته ليکل شوي وو.

(السلام عليكم ورحمة الله وبركاته!)

د ښوونځي څخه په ښو نمر و باندې فارغ شومه او کور ته راغلم. کله چې کور ته ورسيدم ددې مخکې چې زه خپل زيری پر پلار جان او نورې کورنې باندې وکړم نورڅه مې وليدل هغه داچې د مشر ورور او پلار مې لفظی شخړه شروع وه او پلار مې مشر ورور چې طاهر نوميدې ډير په بدو ردو ياداوه او ورور مې هم هيڅ د پلار د پلارگلوې حق نه ورکاوه چې څه يې ورته په خوله راتله هغه يې ويله.

زه هيڅ حيران نه شومه ځکه چې دا ددوي لومړي ځل نه وو دا زموږ د کورنۍ ورځني حال وو.

د دروازي څخه مې پر ورور باندې غږ وکړي طاهره، بس که نور طاهر هم زما په ليدو نرم شو ځکه چې زه مې ټولې کورنۍ ته ډير زيات گران ومه او ډير قدر او عزت به يې راکاوه، ورور مې لاري او کوټي ته ننوتي پلار مې لاهم ورپسې کنځلي او سپکي سپوري ويلي، له پلار مې تير شومه او کوټي ته ورغلم، گورم چې ورور مې راته خاندي او وه يې ويل، ته راغلي!!!

هله نوو زيری راباندې وکړه چې طبيعت مې لږ ښه شى.

ما ورته وويله وروره زه نو کله ناکامه شوي يم؟

وه يې ويله، نه نو ځکه خو زما د زړه ټوټه يې.

طاهره زه په خپل صنف کې څلورم نمره شومه او په خير سره نور فارغ شومه نور نو اجازه راکړه چې ستا سره يو ځاي روغتون لاړشمه او هلته به زه هم کار وکړمه.

ښه سمه ده زه به سهار ستاسره يوځاي ځمه.

ورته ومي خندل او خوشحاله شومه نو له کوتي يي راوونم او خور مي زينب
نومیده ورته برغ مي کړ زينب! زينب!

ويل هالا څه وايي؟؟

ډوډي راته تياره که چي د غرمي يوه بجه شوي ده راته يي وويل هممم ستا له
ويلو پرته مي هم تياروله او دادي سترخوان بابا ته ور وړمه نو ته هم راشه.

لاس مي پر خيټه باندې تير کړي او په منډه ور غلم کوتي ته چي لا نه وم ننوتي
چي د لوبيا بوي مي تر سبرمو ورسيدی لا مي نور هم گامونه چټک کړه او کوتي
ته ننوم.

هلته يو کوچني سترخوان هوار وو پلار او ورور مي دواړه ورته ناست وو خو
يو اوبل ته يي د سترگو تر کونجو کتله.

پلار مي راته په توند نظر وکتل او وه يي ويل، هالا د خان صاحب زويه راغلي،
هيڅ مي ونه ويله او سترخوان ته کښيناستم زينب هم راغله او د ډوډي په خورلو
مو شروع وکړه څو مري مو لا نه وي کړي چي دروازه وتکيده، طاهر وويله
هلکه ته ورسه پدې وخت کي څوک دي؟

زه هم پاڅيدم او ور غلم دروازه مي خلاصه کړه گورم چي د گاونډيانو د کور
سپين زبرې راته ولاړ دي او په قهر راته گوري، ورته ومي ويله السلام عليكم
کاکا.

تندې يې نوري گونځي هم وکړي او په تيزه لهجه يي وويله سلامونه دی در
گرځوه هغه زما پيسي راته راکړی چي تيره مياشت مو راڅخه په قرض اخيستي
وي، وه مي ويل ته لږ صبر وکه اوس راځمه دروازه مي برته کړه او په منډه
کوتي ته راغلم ورور ته مي وويله طاهره هغه عمر کاکا خپل پيسي غواړي ويل د
څشې پيسي غواړي؟

هغه تيره مياشت چي بابا ناروغه شوي و نو موږ خو د عمر کاکا څخه پيسي
اخيستي وي

طاهر، بڼه بڼه رايادي شوي لږ صبر وکه لاس يی جيب ته کړي او دري سوه يي راکړي او وه يي ويله دا څومره بخيل سړي دي پخداي دا وخت نو اوس د راتگ وو چي دي راغلي دي؟

خير خو دروازي ته ورغلمه او پيسي مي ورکړي مکر لايي هم رډي رډي راته کتل زه هم ورته ولاړ وم، ترڅو چي خوله يی په خندا سره وپته کړه او وه يي ويل خير يوسي زويه خير يوسي اولاري.

ما هم دروازه برته کړه او کوتي ته راغلم پلار مي ډوډوي خوړلي وه او خپلي کوتي ته تلي وو زه مي د ورور سره کښېناستم او په ډوډي خوړلو مو پيل وکړي، ورور مي وويل، زبیره! ته مطمئن يی چی سبا له ماسره کار ته لارشی؟

هوو وروره، غواړم نور ددې کار څخه چی ټوله ورځ مو تران مينځم مخه بڼه وکړمه ستا سره به په روغتون کي يمه او ټوله ورځ به يوځاي يو.

راته يي وويل، هلکه هلته خو زه ډاکتر نه يمه او نه هم کومه بله واسطه لرمه زه يو صفاکار يمه او ته به هم يو صفاکار يی نو دا ماته هيڅ خوند نه راکوي چي کوم څوک پر تاباندي امر وکړي د خبرو په منځ کي يي ور گډ شوم او ومي ويل پرواه نلري زه پدې بل کار کي هم ډير ستري او د نورو غلام يمه ماته هيڅ توپير نلري.

طاهر، سمه ده اوس لاړ سه ويده سه سهار دی بيا وختي را پاڅومه سمه ده؟

ما هم د هوو په دود سر وښښور او وروړ مي ولاړ شو او خپله بستره يي هواره کړه ورباندي ځملاست.

لږ څه په غور مي ورته وکتل ډير مي ورباندي زړه وسوځيده ځکه چي دده رنگ او بدن بيخي خراب شوي وو شونډان يي وچ او د مخ پوست يی بيخي سوځلي غوندي وو. ډوډي مي وخوړه او گروپ مي گل کړ زه هم د طاهر څنگ ته په بستره باندي وغځيدم.

کتاب مي بند کړي او هغي بوډي ته مي وکتل نور نو بس دي دادي ستا لپاره مي
لږ څه درته وويلي.

هغي ويل هيله کومه نور هم ووايه زما د لور هم پښتو زده نده چي راته يي ووايي
نو ته يي نور هم ووايه هيله کومه زه به درته ږوډي هم غرمه تياره کړم.

زړه نا زړه مي ورته وويل سمه ده په کتاب کي مي هغه ځای پيدا کړي او کيسي
ته مي دوام ورکړي هلته ليکل شوي وو.

دسهار د اذانو لږ وخت شوي وو چي طاهر راباندي غږ وکړ، هلکه پاڅه لمونځ
دې وکړه پاڅه پاڅه نوو...

زه هم له خوبه را بيدار شومه سترگي مي وغړولي تيز گروپ مي په سترگو باندي
مخامخ وو ژر ولاړ شومه اودس مي وکړي او په لمانځه باندي می شروع وکړه.

لمونځ مي وکړ او د کار لپاره مي جامي په کڅوړه کي واچولي او له ورور سره
يوځاي روان شومه تر څو چي روغتون ته ورسيدو.

ورور مي وويل زبیره ته صبر وکه زه به د روغتون د مسول سره خبري وکمه
چي دې مي را وستلي دي.

ماهم د هوو په دود سر وښور او ده، لږ وخت وروسته راغلي او راته يي وويل رايه
ته يي قبول کړی ما وويل وروره داسي ژر يی څنگه ومنل دلته خوبه ډير کسان د
دندي لپاره راځي؟

راته يي وويل ما مخکي هم ستا په باره کښی ورته ويلي وو نو اوس مي يواځي
دومره وويل چي زبیر مي دکار کولو لپاره راوستلي دي هغه هم ومنل او بس.

زه يی د کار کونکو کوټي ته وروستلم او هلته مي جامي واغوستلي او په صفايي
کولو مي شروع وکړه يو کس د لارښوني لپاره راسره وگمارل شو تر غرمي
پوري مي ډير زيات کار وکړي او ډير ستومانه شوم د غرمي ږوډي د خوړلو
وخت شو تر ږوډي خوړلو وروسته مي بيا په کار کولو پيل وکړي تر څو چي
ماښام لس بجی شوي او نور يي موږ ته رخصت را کړي زه او ورور مي هم په

ټكسى كى د كور لوري ته روان شو موټر روان وو او لاره يي لنډوله چي زه خوب وړي ومه كله چي كور ته ورسيدو ورور مي راباندی غږ وكړي زبیره پاڅه كور ته ورسيدو.

سر مي پورته كړ گورم چي موټروان هم په حيرانتيا راته گوري نو له موټر څخه بنكته شوم او كور ته لاړو ورور مې راته خندل او وه يي ويله كار كول خو آسانه ندی وروره زه هره ورځ داسي او تر دې ډير كار كومه ورته مي كړه همم داصحي ده مگر ما تر دې مخكي هم كار كړی دي د كار كولو سره پوره بلدتيا لرمه خو نن نه پوهېږم چي ولي داسی حالت سره مخ سومه...

خير ږوږي مو وخوړه خور مي وويله ورور جانه د كار لومړي ورځ دې څنگه وه ډير خو ستړي شوي نه يي؟ ومي ويل نه لږ څه ستړي شومه د نورو ورځو په تيريدو سره بلد كېږمه كار سره.

نور نو ورځي يو ډول تيريدي هره ورځ به سهار زه او ورور مي كار ته تلو او ماښام ناوخته به بيرته كور ته راتلو هيڅ ستونزه نه وه او خوشحاله ژوند مو درلودي كه څه هم اقتصادي حالت مو ښه نه وو مگر روحي او معنوي ستونزه مو هيڅ نه درلوده.....په دې كى څلور مياشتي تيري شوي...

يوه ورځ مي پلار د گاونډي سره چي عمر نومیده لفظی شخړه كړي وه موږ چي ماښام كور ته راغلو پلار مي ویده وو موږ هم لږ وخت ناست وو او يو له بل سره مو خبري اتري وكړي تر څو چي دروازه وټكیده د دروازي د ټكيدو سره يو لوړ او ريريدلي اواز هم تر غوږ كيدی چي ويله يي راووځه بی غیرته چیری پټ يي؟

پدې وخت كي مي ورور هم راووتي او ويل يي څوك دي دا ناولي چي بنكنزل كوي؟

خلاصه که دروازه دا بغيرته چاته وايي؟

ما هم دروازه خلاصه کړه گورم چي عمر گاونډي ولاړ دي او يوه برچه هم ورسره ده کله مي چي دروازه خلاصه کړه نو سمدستي يي راباندي د برچي واري وکړي ما ورڅخه د ژغورلو هڅه وکړه خو څرنگه چي واري يي ناڅاپه وو نو په راسته تشي کي پري وليگدم او نس مي ټوله په ويني باندي لوند سو خو ما هيڅ درد نه حيس کوي ځکه چي په توده وینه کي ومه ورور مي راغلي او د عمر لاس يي ونيوی او د هغه په وهلو يي شروع وکړه زه هم هلته کښيناستم او سر مي راباندي وڅرخيده يواځي مي د پلار غږ واوريدي چي طاهر ته يي ويله مه يي پرېږده مړ يي که درڅخه خلاص نشی.

نور په هيڅ پونشوم او بيهوشه شومه.

کله چي مي سترگي خلاصي کړي نو خور مي راته ناسته وه او سر يي په دواړو زنگنو باندي ايښی وو د سلگي غږ يي ما اوريدي هغی ته مي کتل فکر مي کوي چي خوب وينم هغی ته مي د غږ کولو هڅه وکړه خو هيڅ مي له وسه پوره نه وه خو په ډير زحمت مي سر د بالښت څخه را پور ته کړي او ور ږغ مي کړه زينب زينب!

هغی په ډيره ويريدونکي څهره راته وکتل او تر غټو او ښه ورو سترگو يي اوبښکو فواري وهلي په ژړه غوني اواز يي وويل زبیره ته ښه يي رانږدی سوه او تر لاس يي ونيولم پورته يي وکتل او وه يي ويل شکر خدايه چي زبیر دی ښه کړي، زما را ياد سوه چي لږ مخکي څه سوي وه نو د ولاړيدو هڅه مي وکړه خو په نس کي مي شديد درد حس کړي چي ومي کتل نس باندي مي پټي لگيدلي وه او پانسماڼ سوي ومه ومي ويله طاهر او پلار مي چيري دي؟

زينب يواځي راته برگي برگي کتل او ژړل يي، په غوسه مي ورته وويل راته ووايه دوي چيري دي؟

د هغی ژړا نوره هم په زوره سوه او ويل يي هغه دواړه په حوزه کي بنديان دي.

څه، مگر ولي هغوي څه کړي دي؟

ويل يې، پلار دی عمر ووژی او پوليسو هغه حوزی ته یوري او طاهر هم هلته ورسره لاري چي پلار مي راولي او ماته يې وويل چي زه پر تا باندي پام وکړم...

غت اسويلي مي وکړي اففففف پلاره څه دې وکړل يو دا کار دی پاته وو نور خودي هر غم راته راوري وو...

ددې خبر په اوریدو گنځ شوم او یوه شیبه مي له ځانه سره فکر وکړي چي ایا زه خوبه خوب نه وينم سم ارام ژوند مو وو مگر اوس داڅه وسول.

زينب ته مي وويل زما تليفون چيري دي هغی وويل زما څخه نسته او نه مي هم ليدلي دي خو دهغي تليفون مي ورڅخه واخيستي او طاهر ته مي زنگ وواهه خو شیبی وروسته يې ځواب راکړي په بیره مي ورته وويل وروره چيري يې څنگه يې پلار مي ښه دی؟

طاهر وويل ارام اوسه هرڅه سم دي موږ دحوزی څخه اوس روغتون درځو ته خوبه ښه يې؟

ومي ويل هوو زه لږ څه زخمي يم خو ژر جوړیږمه مگر زينب وويل چي تاسو بنديان ياست او عمر مو وژلي دي.

طاهر وويل چي داخبري له نږدې څخه کوو موږ اوس په لاره کي يو او اړيکه يې پريکړه.

ددوی تر رارسیدو پوري ډیر نا ارامه ومه ډول ډول فکرونه مي ذهن ته راتله کله به مي وويل چي زينب راځه دتولي کورني سره وتينستيو خو هغی به ويل چي ته صبر وکه چي پلار او ورور مي راسي نو يوځاي به پريکړه ونيسو موږ همدا خبري کولي چي طاهر دوي راورسیدل او ږغ یی وکړي زبیره ته څنگه یی ؟

ورته ومي کتل ډير احساساتي او نارامه وو ومي ويل چي بنه ښه وروره تاسی
څه وکړل هغه مو ووژي ولي بله لاره نه وه تاسي اوس د پوليسو څخه تينسته
وکړه؟؟؟

طاهر، چپ سه يو ځلي خو زما خبري واوره، پلار مي وويل عمر موږ نه بلکي د
هغه خپل زوي ووژی.

زبير، څنگه دا تاسي څه وايست هغه به ولي خپل پلار وژني؟

هغه نه وژی خو ورڅخه ووژل شو

ومي ويل اففف پوره کيسه ژر راته وکړي چي څه او څنگه وسول؟

طاهر وويل، کله چې زه او ته را ووتو او عمر په تا باندي د برچي واري وکړي
نو ته پر ځمکه ولویدی او بي هوښه سوي نو زه هم په منډه سومه او عمر ته مي
سوکان ونيول پدی وخت کي بابا هم د کوتي راووتي او عمر ته يي په ښکځلو او
وهلو پيل وکړي مگر د عمر زوي چي کله موږ وليدو چي په دواړو مو دده پلار
وهي نو کور ته لاړي او دهغه ځاي څخه يي وسله راوړله او په بابا يي ډزی
وکړي مگر موږ نيکمرغه وو چي پدی وخت کي عمر دبابا پر لوري منډه کړه او
عمر په مرمی ولگیدی او ځاي په ځاي يي ساه وختله او مړ سوو نو د عمر زوي
په خپل پلار بوخت سوو او زه لارم پوليسو ته مي خبر ور کړي بابا ته روغتون
ته دزينب سره راوستلي او اوس ټول يوځاي يو پوليسو د عمر زوي ونيوي او موږ
ازاد يو ځکه چي لومړي گوزار هم ددوي له طرفه وو او دوهم هم مگر پوليسو
ويله چي سبا ته به ټول اظهاراتو ته راسی.

ومي ويل چي بنه نو اوس څه کوو؟

پلار، مي هيڅ نه بس خپل عادي ژوند ته دوام ورکو او بس.

طاهر په ډير تيز نظر ورته وکتل او په ډيره غوسه يی وويله دا اوس ژوند دی
دهغه کورني به موږ ته د قاتلانو په نظر گوري او موږ به نو پر داسي ژوند څه
خوند واخلو؟

زينب وويل هوو پلاره طاهر بنه خبره كوى زما نظر دادي چي موږ بايد ددى
كلي يا بنار خخه لا ووځو

پلار، هغه به خداي خير كړي بيا به يو چم وكو، ومي ويل پلاره ته څنگه داسي په
ارامي او اطمينان سره خبري كوي ته هيڅ انديښمن نه يي؟

پلار، چي هرڅه كيدل هغه خو اوس وسوه نور نو ولي غم كوو، پلار مي همدا
خبري كولي چي د روغتون د كوتي دروازه خلاصه سوه ټولو د دروازي په لوري
وكتل گورو چي يو قومندان دڅو نورو عسكرو سره يوځاي راغلي او ويي ويل
دنده درتلاي سو پلار ويل هوو راځي پخير راسي
هغه هم راغلي او پلار ته مي مخامخ كښينستي.

عسكر، تاسو ته ډير تكليف نه دركومه كنه نو نو بايد تاسو ټوله حوزي راغلي
وي او هلته مو ټوله معلومات راكړي وي مگر زه ستاسي په حالت پوهيدلاي سم
مگر زموږ خخه قانون د هرڅه ثبوت غواړي او دا زموږ مسووليت دى چي خپله
دنده په پوره ايماندارۍ سره سرته ورسوو.

نو ته اوس راته ټوله كيسه وكړه چي څه پيښ شوي وو؟

پلار مي هم په ريرديدلي او كرار اواز ورته دپيل نه كيسه شروع كړه او هرڅه
چي تير شوي وو هغه يي بيان كړه د قومندان سره يوه وړه كتابچه وه په هغه كي
يي هرڅه نوټ كوله تر ډيرو پوښتنو او ځنډ وروسته يي وويل سمه ده اوس نو ما
پوره معلومات وكړه نور نو تاسو ته نه مزاحم كيږو ولاړ سو او عسكر يي له
ځان سره روان كړه دكوتي خخه ووتي پلار مي غټ اسويلي وكړي او بيا يي ماته
وكتل زبیره ته اوس څنگه يی كور ته تللاي سي؟

ومي ويل هو زه بنه يمه پانسمان كړي يم طاهر وويل زه ځمه او ستا ټول
كارونه لكه فورم پيښي نسخي او نور ټول كارونه خلاصومه او دهغه وروسته به
كور ته لاړ سو.

مور هم تر څه وخت وروسته کور ته راغلو هلته ځيني ځايونو کي ويني وي او يو ديوال باندې د عمر ويني پاشلي سوي وي پلار مي ژر مور کوتي ته راوستلو او دې لاري هغه ويني يې ټولي پريمنځلي ماښام سوو تر ډوډوي خوړولو وروسته ټول ويده شوه مگر زه او طاهر لاهم وينس وو او چوف ناست وو هيڅ مو د خبرو کولو لپاره نه درلوده په نننۍ ورځي باندې مو فکر کوي تر څو چي طاهر وويل زه سبا ځمه او د بل کور د نيولو معلومات کومه داځاي بايد پريږدو ماهم ورته د هوو په دود سر وښوراهه او دکوتي پاسني ديوال باندې مي سترگي گنډلي يې تر څو چي خوب وړي وم...

کتاب مي بند کړي ځکه کي ماته زنگ راغلي، ځواب مي ورکړي زما ملگري جون برت وو هغه ويل چي ژر راسه کار ته ښاغلي ډير په غوسه دي چي ولي دي کار ته نه راځي؟

ما هم ورته وويل چي همدا اوس درځمه صبر وکه.

کتاب مي حسيني بوډي ته ورکړي او ورته ومي ويل چي زه اوس ځمه کار راته پيدا شو.

هغی وويل چي سمه ده ورشه مگر سبا به بيا راشي.

ما هم ورته وخنډل سر مي وښوراهه او ورڅخه روان شومه، خپل کار ته راغلم ما په يوه ساختماني شرکت کي کار کوي خپل په کار مي شروع وکړه تر مازديگره پوري بيا کورته لارم هلته زه يواځي اوسيدم په کوټه کي ناست وم واوره هم ښه په زور سره اوریده د زير کيسي ډير نارامه کړي ومه غوښتل مي چي هغه کتاب ووايم خو هغه مي حسيني ته ورکړي وو.

سهار وختي له خپل وخت څخه پاڅيدم او ژر مي د حسيني کور ته ځان ورساوه، دروازه مي ووهل بوډي راته راغلل کور ته يې دننه بوتلم ما هم له واورې څخه اوږی او سر وخنډل او کښيناستم.

حسیني وویل څه شوي دومره وختي څنگه راغلي ومي ویل نن کار ته نه ځمه غواړم چي هغه کتاب پوره ووايمه او بیا لار شمه هغه ډیره زیاته خوشحاله شوه د سهار ناري مو وکړي حسینې لاره او کتاب یې راوړي ما هم د کیسې په ویلو سره پیل وکړي لیکل شوي وو.

موږ هم لارو او ددی کلي او سیمې څخه بلې سمې ته مو خپل کور او سامان ټول نقل کړه او کډه مو وکړه دا کور مو تر هغه پخواني کور هم ښایسته او هم روغتون ته نږدې وو او په پښو مو هم کولای سوه چي روغتون ته لار سوو نور نو بیا زموږ عادي ژوند شروع سوو او له یوې نیکمرغي بلې نیکمرغۍ ته روان وو ...

یوه ورځ دخوبه پاڅیدم لمونځ مې ادا کړي زه او طاهر دواړه یو ځای په قدم وهلو او پیاده د روغتون په لور روان سو ترڅو چي روغتون ته ورسیدو او خپل کار ته مودوام ورکړي که گورم چي یوه ښځه په داسې لباس کي را روانه ده چي سترگي یې ښکاره او ماسک یې اچولي وو په هغې باندي دشا له طرفه د روغتون رئیس هم وو او لږ څه اسنادونه یې په لاس کي وه.

دوي لارل او دیوي پخواني ډاکټري چي څو ورځي مخکي یې دنده خوشي کړي وه شعبي ته ننوتل زه پو شوم چي دا یوه نوي ډاکټره ده چي اوس په دنده وگمارل شوه.

زه په یوه څوکي کي ناست وم چي ریس مې مخي ته ودریدي زه ژر پاڅیدم او السلام مې ورکړي تر جواب راکولو وروسته یې وویل زبیره زه تا ددې دندې څخه لیري کومه زه حیران خو ډیر خواشینی شومه او ومي ویل ولي ما څه کړي دي؟

هغه وویل نه تا هیڅ ندي کړي خو ددی دندې څخه دی بلې دندې ته تبدیل کومه که چیري ستاخوبنه وي؟

ومي ويل ولي نه صاحب.

ويل راځه راپسي راشه زه هم ورپسي شوم او دهغي ډاکټري چي نوي راغلي وه شعبي مخي ته يي بوتلم او هلته يوه څوڪي وه اشاره يي څوڪي ته وکړه ويي ويل ته به دلته ناست وي او هغه ناروغان چي دې ډاکټري ته راځي ته به يي په نوبت سره اجازه ورکوي او فکر کومه چي ستا به دا دنده تر صفا کاري خوبه شوي وي؟

ومي ويل هوو ولي نه بيخي زيات خوشاله شومه خدای دي خير درکړي.

ريس لاري او زه د ډاکټري کوټي ته ورغلم السلام مي ورته ووايي هغي هم راته وکتل او په ټيټ غږ يي جواب راکړي خدای شته چي دې انداز يي زيات خوند راکړي تلوسه مي شوه چي خبري ورسره زياتي کړمه په شعبه کي چوپتيا خپره وه تر څو چي دا چوپتيا دهغي بنکلي او نازک اواز پدې الفاظو سره ماته کړه چي ويي ويل وبخښي تاسو څوک ياستي؟

زه ستاسو خدمتگار يم او نه پوهيرمه چي څه ورته وائي هغه کس يم چي دکوټي مخي ته مو ناست وي او خلک په نوبت سره تاته راولي.

هغي په کټکت سره وخندل بنښه سمه ده نو پوشومه مکر ته دلته څه کوي اوس خو بايد چي دکوټي مخي ته وي؟

همممم سمه ده اوس به لاړشمه مکر ما غوښتل چي لومړي ستاسو سره معرفي شمه او خپله ډاکټره په ښه توگه وپيژنم بيا به وروسته خپل کار ته ادامه ورکمه.

ويل ښه نو سمه ده زمانوم حسينه دي او د طب پوهنځي څخه په اتمه درجه فارغه شوي يم او فکر کومه چي همدوره بسنه کوي زما پيژندنه.

هممم هوو بسنه کوي لارم او دشعبي مخي ته کښيناستم له جيب نه مي بلوتوت کوشکي وايستي او يوه غوږ کي مي کښنودي يوه ارامه او احساساتي سندره مي ورباندي ونيول.

ماښام شو او کور ته راغلو دا زيري مي په زينب باندي وکړي هغه هم ډيره خوشاله شوه او مبارکي يي راته وويل.

شپي او ورځي تيريدي ما هم له حسيني سره ښه عادت کړي وو کله به چي پوشوم چي نور ناروغان نه راځي نو شعبي ته به ورغلم او خبري به مي ورسره کولي هغه هم ډيره خوش اخلاقه او نرم مزاجه وه له ماسره به يي ډيري خبري کولي او ټوله ورځ به مو سره خندل کله به چي ماښام کور ته ولاړو نو په تليفون کي به مو تر ډيره وخته کيسي کولي يو بل مو ښه پيژندل.

په کومه ورځ چي به مو خبري ونکړي نو ځان به مي ډير يواځي او بي ارزښته احساسوي ځکه يواځني کس چي ماته ترټولو ملگرو او اقرباوو نږدې شوي وه هغه حسينه وه.

هغې هم بل خاص او ځانگړي ملگري نه درلودی نو ځکه يي ډير وخت له ماسره تيراوه.

نور نو څه ووايمه زما او حسيني ملگرتيا په مينه بدل شوي وه هغې زما لپاره هرڅه کول او ما د هغې لپاره.

پدې شپو او ورځو کي مي د ورور چلند هم لږ څه تغير کړي وه هيڅ يي د پخوا په څير راسره خوږی خبري ټوکي او مسخري نه کولي يواځي به يي زما د ضروري خبري جواب په هو او يا سره راکاوه زه هم ډير نه شله کيدم ځکه ما مي د خپلو خبرو او رازونو لپاره حسينه پيدا کړي وه.

خو طاهر به ځيني وخت په لاره او کور کي په تليفون کي ډيري اوږدې خبري کولي او تر خبرو کولو وروسته به ډير خوشحاله معلوميدې.

زما پکښي فکر شو چي دي ولي داسي چلند کوي.

نو يوه ورځ په روغتون کي دواړه ناست وو نو مي موقه برابره وليدل او ورته ومی ويل طاهره ته لږ څه بدل شوي يي د پخوا په څير نه يي چلند دي بدل شوي او ته په تليفون کي دومره زياتي خبري د چاسره کوي؟

هغه په غوسه راته وکتل، تا له څه وخت نه زما څارنه او پالنه پیل کړي ده؟
نه مطلب مي دا نه وو خو بس غوښتل مي چي په ستونزه دی پوښمه کيداي چي
زه درسره کومک وکولاي شمه.

هغه راته کتل بيایي بڼه په خوږه لهجه راته وويل وروره ولا څه درته ووايه زه
در څخه يوه هيله کومه چي هيڅ چا ته به نه وايي.

زه يي بڼه خبرو ته ځير شومه ځکه چي زه مي په خپل هدف کي کاميابه شومه او
ظاهر خپل راز راته ويلي.

هغه وويل وروره زه په يوه انجلي باندي ميين شوي يمه پخداي څه ووايم هڅه
کومه چي شپه او ورځ ورسره خبري وکمه او ټول وخت يي په خوا کي و اوسمه
هغې راته ويل چي زما داسي ته خوښيری چي لږ خبري او ډير غوسناک يي.

ومي خندل دانو څنکه تا جوړول غواړي ايا دا غواړي چي ته ټوله کورنی ملگري
پريردی او يواځي ددي سره اوسي او دا څوک ده ته يي راته وښايه زه به هم د
خپل ورينداري سره وپيژنم.

ظاهر، يا اوس يي درته نشمه بنودلای مگر د سم وخت په راتلو يي درته بنومه
خو هغه وايي چي يو کس ورته ډير مزاحمت کوي او بيځايه خبري ورته کوي
مگر زه به يي هغه کس خامخا معلومومه چی دا به کوم احمق وي که مي هر
وخت پيدا کړي نو په هغه ورځ به د هغه کس مرگ تر ژوند ډير خوښ وي.

ما په اوږه وټکاوه وا وا وروره څومره بڼه خو گوره چي کوم غم راته جوړ
نکړي سمه ده.

بيانو زه ورڅخه لارم او پخپل کار مي پيل وکړي .

يوه ورځ مخکي له شپي موږ ته رخصت راکول سو زه او ظاهر دواړه يوځای
کور ته راغلو

، دروازه مو وټکول څو شیبی وروسته مي پلار دروازه خلاصه کړه السلام مو ورته وويلي او هغه يي هم جواب راکړي خو پلار مي نن بل ډول معلومیده هغه نوي جامي نوي پکړي او ډير بڼه چلند کاوه په خوله باندې يي خوږه مسکا خپره وه طاهر ورته وويل ، بابا څه خبره ده نن ډير خوشحاله معلوميري، بابا وويل هوو تاسي راسي چي زموږ سره پدې خوشحالی کی شریک شي ما او طاهر يو بل ته په حیرانتیا وکتل بیا د پلار سره یوځای لاړو کله چي دکوتی دروازي ته ورسیدو نو هلته دوی درې خپلی نابله او اضافه وي دکوتي پرده مي ور پورته کړه لومړي مي پلار بیا ورور ورپسی زه ورننوتم گورم چي درې کسان نابله ناست دي موږ ته ولاړ سول او ستري مسي مو وکړل، بیا مي پلار وويل دوي د زينب لور غوښتلو ته مي راغلي دي موږ درې واړه ډير خوشحاله سوو او دهغوی سره مو پدې اړه ډيري خبري هم وکړي بیا هغوي وويل نور نو موږ څو لخيره بیا به سبا لخيره راشو تاسي هم ورباندې فکر او مشوره وکړي زه دهغوي سره تر دروازي لاړم او هغوي مي په زیات درناوي او عزت سره رخصت کړه.

دزينب کوتي ته راغلم گورم چي هغه په داسي حال کي ژاړي چي خپل سر يي په زنگنو باندې ایښی دی او کرار کرار اواز يي زما د راتلو په سبب ودریدي او سر يي راپورته کړي سترگي يي په اوبنکو ډکي بانوگان يي په اوبنکو لامده وه، ورغلم څنگ ته يي کښیناستم ورته مي کړه، څه شوي دي بابا کوم څه درته ويلي دي او که بله ستونزه ده؟

هغې په ژرغوني او ریزیدلي اواز وويل، وروره بابا مي هغه خلکو ته په زور سره ورکوي زه دانه غواړم چي اوس واده وکړم بابا ته مو څو ځلي وويلي مگر هغه زما خبره هيڅ نه مني او وايي چي انجلۍ دبل دکور وي خو زما دا ځاي ندی خوښ نوري خبري يي بیا په ژړا کي ورکي شوي او په سلگي سوه اوبنکي يي دسترگو څخه په سرو او سپينو بارخوگانو وڅڅیدي مگر هغی یی د پاکولو ځواک نه درلود، ماته ډيره زیاته غوسه راغله اواز مي په زوره سو هيڅوک نسي کولاي چي بيله ستا دخوښي دی واده کړي او نه څوک حق لري، زه ځمه او همداوس د بابا سره خبري کومه ولاړ سوم دکوتي ددروازي په لوري په چابکي روان سومه

هغی ژر سر اوچت کړي ويي ويل زبیره ودریره ودریره زه هم ودریدم مخ مي ورواړوي هغی وويل هيله کومه دبایا سره په سمه سر خلاص که دنرمی څخه کار واخله جنجال مه ورسره کوه، پدې وخت کي طاهر راغلی ويل داڅه حال دي ولي چغي وهي څه کیسه ده؟

زینب ورغلل طاهر يي له لاس څخه ونيوي او د کوتي پای ته يي بوتلي ماته يي هم اشاره وکړل زه هم ورغلم هغي مور دواړه مخاطب کړو وه يي ويل گوري زه تاسي ته زما ه مور جاني امانت یمه تاسي نشي کولاي چي زما بي له خوښي مي کوم چاته د پیسو په بدل کي ورکړي طاهر ورته کتل او خاموش وو زینب ډيري خبري وکړي ترڅو چي مور دواړه يي تر احساساتو لاندي راغلو طاهر وويل هغه خو سمه ده مگر ستا ولي دا سړي ندي خوښ څه ستونزه لري؟

هغي طاهر ته کتل ډیره معصومه معلومیده ما په غبرکي ونيول او په سینه پوري مي جوخته کړه هغي هم زه ونيولم ورته مي کړه ایا ستا کوم بل څوک خوښ دي هاا؟

هغي سر پورته کړي او هوو يي وويل.

طاهر، څوک دي هغه څومره دي شتمني لري او کنه؟

طاهر ته مي وکتل، لږ صبر وکه انجلي خبرو کولو ته پریرده هغي ته مي وويل هله نو مور ته يي را وپیژنه چي هغه څوک دي؟

زینب: تاسو خو به راته نه په غوسه کیري هاا؟

طاهر، نه داته څه وايي څوک دي راته ووايه؟

هغو ويل چي يوسف دي زما سره په مکتب کي راسره دي مور یو اوبل ډیر خوښوو او غواړو چي په راتلونکي کي واده وکړو.

طاهر ته مي وکتل د هغه دمخ قیافه بل ډول شوه ولاړ شو او له کوتي څخه ووتی، ومي ويل زه د طاهر سره په دي اړه خبري کومه مگر ته هیچا ته په دي باره کي څه مه وایه سمه ده.

لارم او خپل کوتي ته راغلم دطاهر سره تر ډيرو خبرو کولو وروسته مي هغه په دي قانع کړي چي زينب واده د يوسف نومي کس سره وشي .

سهار روغتون ته لارم يوه کافي مي د خان او يوه مي د حسيني لپاره واخيستل ورغلم او مخي ته يي کښينستم ستري مسي مو وکړه هغي وويل:ته څه پوشوي چي زه کاپي غواړم ولاچي زما هم ډيره هوا ورته سوي وه.

همم داسي نو کيداي شي چي ستا يوڅه ته ضرورت وي او ورباندي پونشم؟ سري شوندي يي سره جدا شوي او سپين غابڼونه يي ښکاره شوه ويي خندل، ويل ته سم ليووني يي.

لږ څه چف وو بيا ما وويل چي حسيني غواړم چي ستا له کورني سره معرفي شمه ستا څنگه خوښه ده؟

حسینه، چوف او په فکر کي شوه بيا يي په خندني لهجه وويل اوس لاهم وختي دي ته صبر وکه ولي داسي تلوار کوي؟

زبير، ته خو پوهيري چي زما ورور طاهر څنگه انسان دي هغه دانه خوښوي چي زه د يو نابله انجلي سره خبري وکړم او هره شيبه ور سره اوسم.

حسینه: سمه ده د سم وخت په راتلو به تا هم د خپلي کورني سره وپيژنم مکر د اوس لپاره نه کيږي هيله کوم مه شله کيږي.

سر مي وښور او سمه ده چي هر ډول ستا خوښه وي.

ماښام شو او کور ته لاړو.

تر ډوډي خوړولو وروسته مي زينب ته پام شو چي مخ يي لږ څه سور شوي دي ومي ويل چي دا څنگه وشو؟

هغي ويل چي دا مي پلار په چپلاخه ووهم ددي لپاره چي زه د هغه بل کس سره کوژده نکوم.

طاهر ته مي وکتل، دا اوس ځنگه انسان دي چي په خبره نه پوهيري کله چي د يوچا يو کس خوښ نه وي نو په زور او جبر خو نشو کولاي چي هغه ورته واده کړو زينب لاره ووتل موږ هم تر څه وخته ويښ پاتي وو بيا ويده شو.

سهار کله کي هوږ کار ته تلو نو زينب مي راته په مخ کي ودریدل وه يي ويل وروره ما نن د يوسف دوي کورنۍ راغوبنتي ده او هغه راځي که کيدلاي سي نو ته يا طاهر نن غار ته مه ځي هيله کوم.

طاهر ته مي وويل هغه ويل چي ته مه ځه ما کي فکر وکړي چي هلته خو حسينه يواځي کيږي او زما دنده به څوک مخ ته وړي نو مي طاهر ته وويل نه وروره زه ځمه بلکي ته مه ځه او دلته پاتي شه.

هغه په غوسه وويل چي يوځلي مي وويل چي پاتي شه نور نو مشوري مه راکوه. ما هم بله خبره ونکړه او بيله کوم دليله پاتي شوم طاهر هم لاري .

تر لسو بجو پوري انتظار ومه هر کله مه چي زينب وليدل هغه به د يوسف سره په تلفون کي خبري کولي قسم دي په ټوله وينه به مي په جوش راغله ځکه چي هغه پردي نارينه وو او دي بيله کوم خنډه ورسره ازادي خبري کولی.

خو بيا چي به مي حسيني ته فکر وکړي چي هغه هم زما لپاره پردي ده او زه ورسره خبري کومه نو ډير به خپل ځان ته وشرميدم او خاموش به شومه.

په لس بجي باندي ميلمانه راغلل نو د افغانانو ميلمه پالنې دي خدای خير پيښوي په کور کي چي هرڅه وه هغه که ددوي خوش يا ناخوښه وه ټول مو ورته مخي ته کيښودل دچا به يي په ليدلو باندي اشتها وسوځيدل خير نو دا زمونږ د افغانانو دود وو هغوي هم د باندار او خبرو په منځ کي وويل چي موږ مو د زينب لور د غوښتلو لپاره راغلي يو ما وويل چي ما هلک ندي ليدلي تاسو هغه ندي راوستلي؟ هغوي ټولو وخنډل يوه کس ته يي اشاره وکړل ويل دا هلک يعني زوم دي ښه سم يي وگوره.

ما چي ورته وکتل هغه د ډير شرم څخه سترگي لاندي اچولي وي جگ نري او ستايلش ځوان وو.

کتاب مي يوو خواته کينودې ومي ويل حسيني تروري ته خو هم پخداي چي هيڅ د افغانانو په لوري نه ځي يو گيلاس اوبه يا کاپي خو راته راوړه بيخي مي ستوني د کتاب په ويلو باندي وچ شو.

هغي وخنډل او لور ته يي غږ وکړي يو گيلاس فلتر اوبه يي مخي ته کپنودې بيا يي مور ورته وويل چي يوه کاپي هم ورته راوړه هغي ماته بد بد وکتل او لارل پخلنځي کي درب دروب شو فکر مي وکړي چي يو ديگ په ځمکه ولويدي حسيني ته مي وکتل او ومي خنډل هغي هم زما سره يوځاي وخنډل تر اوبو څښلو وروسته مي بيا کتاب ته ادامه ورکړه ليکل شوي وو.

تر ډيرو خبرو او اترو وروسته مور هوكړي ته ورسيدو او زينب مو په دوه لکه افغانی باندي يوسف ته په نکاح کي وکړه ټول ډير خوشحال وه او ويل يي چي سبا لخيره به ددي کوژدي په سبب يوه ميلمستيا ونيسو او ټول خپلوان مو خبر کړئ مور هم ومنل او هغوي لارل.

زه لارم او زينب ته مي دا زيري واوروي د هغی زړه ته نه لويدل نو د ډيري خوشحالي څخه يي ژړل ما ورته وکتل زه هم ډير خوشحاله وم ځکه ما د زينب په مخ کي يوه داسي خوشحالي وليدل چي يو ميين د بل ميين څنگ ته ورسيري څومره هغه په خوشحال کيري او څه احساس کوي په دي خبره زه ډيرښه پوهيدم ځکه ماهم د حسینی سره همداسي شيبه په فکر کي راوستلي وه فکر مي کوي چي زه به هم همداسي لکه زينب خپلي ميني ته ورسيرم .

مازيگر وو چي روغتون ته لارم که گورم زما دندی په ځاي هيڅوک نسته ورغلم د حسيني کوتي ته دننه شوم کله چي دننه شومه طاهر هم هلته ناست وو او حسينه د طاهر په څنگ کي ناسته وه دواړو ته چاي په ميز باندي پرته وي حسيني ويل په خير راغلي دهغي د خبري جواب مي ورنکړي طاهر ته مي وويل ته دلته څه کوي ها؟

ولي دلته د راتلو لپاره بايد ستاخه اجازه واخلم؟

څنگه سوه زينب مو څنگه کرل؟

ومي ويل هغه مو لخيره يوسف ته کوژده کرل.

حسینه ولاړه شول او زه يي په غيره کي ونيولم مبارکي يي راکړل خدای شته چي د طاهر په مخ کي ډير وشرميدم حسيني ته مي په سترگو کي اشاره وکرل چي دا ته څه کوي؟

خو هغي طاهر هم په غير کي ونيوي مبارکي يي ورته وويل.

زما له ډيري غوسي څخه مخ سور او شين شو خو هيڅ مي ونه ويل طاهر ته يو زنگ راغلي او هغه بهر ووتي.

حسيني ته نږدی شومه له موتي مي ونيول په کوچ مي کښيناول ورته مي کره هغه دي نو ولي په غير کي ونيوي ها هغه ستا څه کيري؟

هغه دا نږدی سوه سترگي يي زما سترگو کي بنخي کړي او په گيله منه او مينه ناکه لهجه يي وويل هغه پريرده ستا څه کيرم؟

دي خبري يي بيخي گونگي کړم په داسي اواز مي ورته وويل چي احساسات او مينه پکي نغښتي وه حسيني ته ولي نه پوهيري زه ستاسره هغه ډول مينه لرم چي د زړه څخه راوځي او روح ته ننوځي په داسي کارونو باندي دی ما غوسه کوي ته بايد يواځي زما سره واوسي.

هغه په داسي حال کي چي خپلي څوکي ته روانه شومه وويل بل کيم امر نلري، زما خبره يي سرف نظر وگرځول.

زه هم په څوکي کښيناستم نه امر نلرمه خو يوه هيله لرم.

څنگه هيله؟

سبا زما د خور د کوژدي په وياړ ميلمستيا ده ته هم بايد راشي.

هغي لوړ وکتل فکر يي وکړي رته يي کړه مگر زه نوي جامي نلرم.
جامي به پيداشي خو چي ته يي ومني.
سمه ده نو سبا لخيره به درشم ځکه چي ستا خبره په ځمکه نشمه غوځولاي.
همم کاش چي زما هره خبره دي منلای.
اففف تا بيا پيل وکړ ورشه او ناروغان راته راوله.
زه هم لارم او خپل کار ته مي دوام وکړي.
ماښام شو او کار رخصت شو حسيني ته ورغلم ورته مي کړه راځه چي نن زه
درته جامي واخلم هغي ونه منل چي نشمه کولاي ستاخځه جامي واخلم ځکه چي
ستاسو خپل اقتصادي وضعيت ښه نه دي.
خو ما ډير ټينگار وکړي او راضي مي کړه.
هغي ويل چي سمه ده دا يو ناروغ لاهم گورم بيا به لار شو.
زه هم ژر لارم او د حسابي اداري څخه مي خپل فېشکي يعني د رواني مياشتني
معاش او پيسي واخيستي ترڅو حسيني ته جامي واخلم.
يو ملگري چي رضا نومېدي هغه موټر درلودی نو هغه ته ورغلم ومی ويل ياره
نن دي موټر زما په کار دي کولاي شي چي رايي کړي؟
هغه ويل ولي نه کيلي يي راکړي، زه او حسينه په موټر کي وو چي طاهر راته
زنګ وواهه.
چيري يي چي ورک يي راځه کور ته څو ناوخته دي.
ومي ويل زه نن لږ څه ناوخته درځم د ځان لپاره لږ څه سودا کومه.
تليفون يي قطع کړي موږ هم د کاليو دوکان ته لاړو هلته ډول ډول جامي وي يوه
تر بلي ښکلي وي يوه توره جوړه مي حسيني ته ورکړل چي ته دا وگوره ستاسره
سمه ده که نه؟

تر ډيرو جوړو کتلو وروسته مو همدا توره جوړه خوښه کړه دوکاندار ته مي وويل چي قيمت يي خودي؟

هغه ويل اووه زره افغانۍ، زه هيښ پيښ ودرېدم ځکه زما ټولي پيسې نهه زره وي فکر مي نه وو کړي چي دومره قيمته جامي دي هم وي نو ددی لپاره چي ونه شرميرم پيسې مي دوکاندار ته ورکړي او حسينه مي موټر ته پورته کړل ډير مي طبيعت خراب شو ځکه چي طاهر به پوښتنه راڅخه وکړي چي دومره پيسې دي په څه ورکړي دي او زه به بي ځوابه يم.

بل دوکان ته راغلم د ځان لپاره مي خپلي او ځيني نور شيان خوښول چي حسيني وويل ته هم تور رنگ شيان واخله ځکه ستا سره تور رنگ ښه ښکاري .

په ځان کي شرمينده شوم ومي ويل سمه ده چي ته غواړي نو وا به يی خلم دوکاندار وخنډل ويل دادی څه ده؟

زه غلي شوم نه پوهيدم څه ووايم خو زما په ځاي حسيني ځواب ورکړي خاوند می دي ولي دي پوښتنه وکړل؟

دوکاندار: نه بس همداسي پوښتنه مي وکړل خدای مو هميشه خوشحاله لرله.

د دوکاندار حساب مي خلاص کړی او حسينه مي کور ته ورسول.

کتاب مي يوه طرف ته کينودې حسيني ته مي وکتل ولا تروري ته خو په زبیر ډيره گرانه وي.

هغی راوکتل لکه چي زما خبره يي ډيره خوښه شوي وي ماويل چي تروري ايا په تا هم زبیر همداسي گران وو لکه هغه چي څومره ستا ستاينه او صفت کړي دي؟

هغه ويل چي ولا نه پوهيرم خو زما يواځني مقصد د خپل غچ اخيستل وو کي تر اوسه پوري هم ورباندي پښيمانه يم ما هيڅکله دا فکر نه کوي چي زه به په زبیر باندي رښتيا هم ميينه شمه او د زړه د تله به ورسره مينه ولرم اواز يي ژر غوني شو او چوف شوه.

ما هم ساعت ته وکتل د شپي اوه بجي شوي وي حسيني ته مي وويل زه نور ځمه بيا به وروسته لځيره که چيري ما فارغه وخت پيدا کړي رابه شم .

هغي ويل چي ولي سبا نه کيږي؟

نه سبا خو زه خپل کار ته ځمه ځکه چي نن هم نه يمه تللي فکر مي کړي وو چي نن به دا کتاب پاي ته ورسوم مگر ونشو.

هغي ويل چي خير سبا هم راشه ستا د غار کي څومره پيسي د ورځي کيږي هغه به درکړم مگر سبا راشه.

فکر مي وکړي هغي ډير په هيله مند نظر راته کتل مگر ما نشو کولاي چي سبا دي هم له کار څخه پاتي شمه ځکه په لندن کي زموږ مشر ريس ډير خودغرضه سږي وو هيڅ يي د چا ستونزي ته نه کتل نو هي وويل سمه ده سبا که چيري فارغ شوم نو به راشم د اوس لپاره د خداي په امان کتاب مي ورته په ميز کيښود روان شومه کله چي د دروازي څخه وتم نو شا ته مي وکتل هغه کتاب ته ډير په مينه کتل لکه کي هيڅ يي نه غوښتل چي طاهر او زبير ته دوکه ورکړي.

زه هم لارم خپل کور ته چي هلته گون برت چي د روسي څخه وو همدلته مو يوه کوټه په دواړو نيولي وه ناست وو ښه راغلاست يي راته وويلي ويل يي ياره ولي دي دومره ځنډ وکړي؟

وروره ولاچي اوس مي هم زړه نه راغوښتي خو څه وکړم مجبوره شوم.

هغه وخنډل ويل يي چي ولي د هغي ښځي لور خو دي خوښه شوي نده؟

ومي خنډل نه وروره هغه کتاب ته مي ډيره تلوسه ده چي پوره يي ووايم چي دا په اخير کي څه شوي دي او زبير څنگه دوکه او دومره غريب شوي دي؟

ډوډي مو وخوړل لس بجي شوي وي چي ويده شوو.

سهار وختي راپورته شومه ځكه چي موبایل مي الارم راته ووهي ساعت ته مي وکتل پنځه نيمې بجي وي مگر زما څخه مخکي جون برت الارم بند غږي ويل ياره ورشه لمونځ دي وکړه .

زه هم پاتيدم لمونځ مي وکړي باور وکړي کي بيخي ټينگ يخ وو غاښونه مي د يخ له لاسه سره ټک ټک کاوه اوه بجي شوي وي چي جون راکښنستي ناشته مي ورته چمتو کړي وه راغلي او ميز ته کښيناستي ويل يي ياره تاسو مسلمانان هم عجه ياست په دي يخ کي څنکه کولاي شي چي سهار دومره وختي پاڅي او په اوبو باندي ځانونه لामده کړي؟

په داسي حال کي چي شيدې مي گيلاس ته اچولي ومي ويل جونه مور ته خداي همدومره توان او طاقت راکړي دي مور ته يي په همدې لمونځ کي د زړه سکون ارامي او خوشحالي راکړي ده خير ته نو کله په دي خبرو پوهيږي هرکله چي وو زه دي خامخا مسلمان کومه انشاءالله.

جون هم وويل انشاءالله.

ههه ومي خنډل بيشکه داغسي زما او زما د خداي تکلاره اختيار کړه بيا وگوره چي څومره نيکمرغه کيږي؟

دواړه راغلو او په کار کولو مو شروع وکړل تر غرمي ډوډي خوړلو وروسته يس راغلي او ويل يي کي نور نو رخصت ياست ځکه ځيني ستونزي مو به يو بل شرکت سره پيداشوي دي هغه مل کوو او بيا وروسته په کار شروع کوو ډوه هفتي يي رنستي راکړل او د هغه تر څنگ يي زموږ د تيرو شوو ورځو پيسي هم راکړي.

گون ته مي وويل چي هله رايه ژر کوه.

هغه وي چي چيري څو ؟

د حسيني کور ته ځي رايه نو هله.

هغه هم قانع شو او دواړه راغلو د حسيني سره مو ستړي مسي وکړل او تر اوږدو خبرو مولو وروسته مي وويل هله نو کتاب راوړه چي وه يي لولم.

حسيني وويل سمه ده مگر تر ما خو ستا ورته تلوار چي ولي؟

ههههه ولاچي ډيره ښه کيسه مو ده.

هغه هم لاړل او کتاب يي راوړي ماهم بي له ځنډه ورباندي شروع وکړل ليکل شوي وو.

دانو هغه ورځ وه کي د زينب خور مي کوژده کيدل په تياري او چمتوالي بوخت وو طاهر هم نن رخصت اخيستي وو په دواړو مو کار کاوه کور مو ښکلي کړي. ماښام شو او ميلمانه هم راغلل ټول ډير خوشحال ول مگر زما سترگو حسينه لتول زنگ مي ورته وواهه هغی ځواب راکړي ويل يي چي ولي نن دي بيخي ژر و ياديدم؟

همم مي وکړي ومي ويل ولا نن خو مي هيڅ ليدلي نه يي چيري يي ها غواړم چي ودي وينم؟

هغي ويل چي ستا د خور په څنگ کي يم، تلفون زينب ته ورکړه.

سلام يي راکړ تر ځواب ورکولو وروسته مي وويل زينب جاني گوره حسينه په يوه بهانه دروازي ته راوله چي کوم څوک مو ونه گوري هغي هم ومنل.

دروازي سره ولاړ وم چي ږغ شو زبیره زبیره!!!

ماويل دغه يم هغه زينب وه ويل دادي ورينداره مي درته راوستل زه نور ځمه ماويل سمه ده.

حسينه ښکاره شوه په توره تياره کي يي ډيوه شمع په لاس مي نيولي وه توره جوړه يي په تن وه داسي معلوميدل لکه چي د شپي په تور اسمان کي سپينه او پوره سپوږمي ځليزي د ډيوې نڅاکوونکو لمبو يي نور هم دښايست فيصدي لوړول هغي يو ډول سينگار کړي وو چي زه يي په الفاظو کي نشمه بيانولي بيله

دی کي بله خبره ورته وکړم لاسونه مي تري تاوو کړه ځانته مي راجوخته کړل
او تر نرمو او ورينمينو لاسونو مي ونيول.

نه پوهيدم کي څه وکړم غوښتل مي چي کاش چي هر وخت دومره راته نږدي وي
او ما خپل روح ستا دښايست او جمال په ويالي اوبه کولي.

همداسي دواړه ولاړ وو يو اوبل ته مو په ډير ځير او دقت سره کتل ناڅاپه طاهر
راغلي.

زه يي په اوږه وټکولم ويل ته څه کوي ها؟

ما ژر د حسيني لاسونه ايله کړل سر مي لاندي کړل ومي ويل هغه حسيني
غوښتل چي زه ورته کوم څه راوړم حسيني ته مي وکتل او په سترگو مي اشاره
ورته وکړل هغي هم په ډير کمال سره همم وکړي او د نورو خبرو په کولو سره
يي طاهر ته قناعت ورکړي چي زه هلته بي له کوم دليله نه ومه تللي.

بيا زه او طاهر لاړو د نارينه وو سره ناست وو تر څو چي ټول خپلو کورونو ته
لاړل.

پلار مي ډير په غوسه وو ځکه کي داغه ځاي دهغه نه وو خوښ مگر زه او
طاهر په دواړو هغه راگرځولي وو.

کله چي ويده کيدو طاهر راته وويل چي زبیره د حسيني څخه ليري گرځه څو
ځلي مي نور هم درته ويلي وو مگر ته نه سري کيري.

ما توس په سر واړوه د طاهر خبري ماته تکراري وي او ښه مست ويده شوم.

سهار بيا لاړو خپلو دندو ته حسيني سره مي ولیدل د هغي سترگي لږ سري وي
پوښتنه مي وکړل چي دا ولي؟

په ځواب کي يي وويل چي ټوله شپه نه يمه ويده شوي ځکه محفل ډير ناوخته پاي
ته ورسيدې نو خوب مي ډير کم وکړي.

ورمخكي شوم ورته مي كړه زه دي له سرو سترگو قربان شم ږغ به دي كړو وو
چي ته مي په موټر كي كور ته رسولي وي.

نه هيڅ اړتيا نه وه ځكه چي د همدې ميلمستيا لپاره خو هلته تللي ومه.

ماويل چي ښه سمه ده.

زړه نا زړه مي ورته وويل چي حسيني ته د جمعي په ورځ فارغه يي چي يو ځاي
ميلي ته لاړشو؟

هغی په حيرانونكي نظر راته وکتل ويل دا خبره نو له كومه شوه؟

نه كه چيري ستا خوښه نه وي نو.. دخبرو په مينځ كي يي وويل زبیره! كه چيري
زما خوښه نه وي لاهم زه درسره ځمه.

له ډيري خوشحالي نه وي ميز په سوک وواهه او يس مي وويل هغي وخنډل او له
ځان سره يي وويل ته ليوڼي يي، زه هم د نورو خبرو پرته له شعبي څخه ووتم او
خپل کار ته مي دوام ورکړي.

كه گورم چي رضا له لاري څخه تيريدي رضا هم د اطفالو ځانگي لوي متخصص
ډاکټر وو خو زما ټينگ ملگري هم وو نو مي ورباندي ږغ کړه رضا رضا!

رضا راته وکتل او زما په وړاندي راغلي ويل يي چي بيا څه خبره ده؟

دده د خبري څخه راته معلومه شوه چي سړي لږ څه خسته غوندي دي نو مي
وويل نه اوس يي وخت ندي نشمه درته ويلي، هغه بد بد راته وکتل وريځي يي
پورته کړي ويل ته خو راخبر يي چي زما نيمي خبري نه خوښيري نو هله ژر
کوه پوره خبره راته ووايه چي انديښنه مي ورکه شي.

ما هم بي له كومه خنډه ورته كړه رضا، سبا خو جمعه ده نو ستا موټر مي پكار
دي ځكه چي زه او حسينه ميلي ته ځو.

هغه چي په ځينو فورمونو باندي لگياوو ددی خبري په اوریدو يي غوږونه شک ونيول او د سترگو تر کونجونو يي وکتل ويل ډیر وړان ئي په هغي خو زه يوه میاشت پسي ومه کي خبري يي هم نه راسره کولي او ستا سره ميلي ته ځي؟ په تنظيه لهجه مي ويل وروره زه خو جادوگر یمه.

هغه د ډایلوگ په قسم وويل موټر خو مشکل نلري ستا په خدمت کي دي مگر زما شرط دادي چي ددي ميلي يو غړي به زه هم یمه.

غټه ساه مي واخيستل شاه او خوا مي وکتل په خف اواز مي وويل سمه ده مگر ددي خبري څخه بايد طاهر هيڅکله خبر نشي.

هغه په اوږده وټکولم ويل بي غمه اوسه او روان شو.

زه هم خوشحاله شومه او د گمعي د ورځي انتظار مي کوي چي څه وخت به د حسيني سره يو ځاي وخت تیر کړم.

خير خو دا شپه او ورځ ددي سره چي ډیره اوږده وه بيا هم تیر شول او د جمعي ورځ راورسیدل سهار وختي مي زنگ وواهه او رضا مي د کور مخي ته راوغوښتي هغه هم راغلي د ميلي سامان مو له کوره څخه وباسي موټر کي کښیناستو او مخ د حسيني په کور روان شوو هغه مو هم موټر ته راپورته کړل هغي ماته وويل چي تا خو نه وو ويلي چي رضا هم له موږ سره ځي؟ ما ويل چي څه توپیر لري اوس خو دادي خبره شوي.

ددي خوا چي تلو نو موټر رضا چلاوه يوي ليري او اطرافي سيمي ته لاړو چيري چي نه ي

ډیر انسانان ول او نه هم بیر بار.

ځکه دلته موږ د هيڅ چا تر پوښتني لاندې نه راتلو چي ويلي يي وي چي حسينه مو څه ده او دلته څه کوي؟

بنه مو ساعت تيري وکړي مازديگر وو چي ما وويل نور به نو لار شوو ځکه تياره خپريږي او بنار هم ليري دي.

رضا ويل چي لږ به نور هم تم شو ځکه له ډيره وخته وروسته داسي ازادي هوا ته راغلي يو هيڅ مي زړه نه غواړي حسيني هم د رضا خبره تاييد کړل، زه غلي شوم او ددوي په خوبه زه خوبن شوم.

ما بنام شو لمونځونه مو هلته وکړل او موټر ته پورته شوو رضا ويل چي د شپي زه موټر نشه چلوي نو ته يي روان کړه زه هم ور پورته شومه او حرکت مي ورکړي.

حسینه او رضا دواړه د شا سیت ته پورته شوي وو، ما هم موزیک او مستي سندري لگولي وي او ددي دنيا څخه په فکر او خیالاتو کي بيخي ليري تللي ومه. د موټر سرعت هم ستنه د سل څخه اړولي وه.

ناڅاپه مي د مخ په لور هينداره کي وکتل دوي دوو خبري کولي او دواړو ډير زيات خنډل ماته هم د حسيني خدا ډير خوند راکاوه خو د رضا سره مي پدي کي بخيلي راغلل ځکه حسینه ماته ډيره گرانه وه.

خو هيڅ مي ونه ويل، موټر روان وو او لاره يي لنډول خو ما بار بار په هينداره کي دوي ته کتل ومي ليدل چي رضا د حسيني د يوي پښي سره خپل لاس تچ يا لمس کوي بنه مي سترگي ورته کش کړي چي په تيروتنې سره به وي خو هغه دا حرکت هر واري تکراروي چي د حسيني دپښي څخه به يي لاس ووهي او خنډل يي.

ماته جالبه داوه چي حسيني هم د هغه ددي حرکت په وړاندي هيڅ عکس العمل نه بنودي او هغي هم ورسره خنډل ما هم تر يوه وخته پوري صبر کړي وو خو سري بيخي تر حد واوښتي او هڅه يي کوله چي حسینه بنکل کړي مخ يي ور نږدی کړي خودهغي خدا ودریدل او خپل مخ يي د هغه ناولي څخه ليري کړي زه لږ څه ډاډه شومه چي هاا دي حسینه يي دي بد اخلاقي ته نه پريږدي مگر

رضا خپل نا وړه حرکتونه بيا هم تکراروله چي کله به يي د حسيني دپښی څخه يا هم د غاړي څخه په يوه او بله بهانه لاس ووهي او هڅه يي کوله چي حسينه د هغه په دام کي راشي.

مکر ما موټر ورو کړي او بلاخره مي وردراوه.

له موټر نه ښکته شوم او د رضا دروازه مي خلاصه کړل ورته مي کړه رضا اوس نو ته موټر وچلاوه ځکه چي زه ستري شومه.

هغه ويل نه وروره زه د شپي لاره نه وينم ته ورسه او موږ ورسوه، ما حسيني ته وکتل خو د هغی له سترگو څخه پوشومه چي هغه هم دغه غواړي چي زه موټر وچلوم.

نو بیرته لارم او موټر مي روان کړي.

هيڅ مي طبيعت سم نه وو موزیک مي بيخي بند کړي او د موټر هينداري مي ټولي بندي کړي او پورته کړي ترڅو په اساني سره ددوي دواړو ټولي خبري واورم.

مگر دوي دواړه غلي ول او هيڅ يي نه ويل تر لږ مزل کولو وروسته مي ورته وکتل چي رضا د حسيني په ځيکر سر ايښي دي او ځان يي په خوب اړولي دي. نور مي نو تر واک ووتل موټر مي ودروي او درضا خواته ورغلم ماويل چي در پورته شه او موټر روان کړه.

هغه بد بد راته وکتل ويل ته مي نه ويني چي زه په څنگه خوند سره ويده وم ولي دي راکښينولم؟

له ډيري غوسي می ږغ کښيناستي ورته مي کړل، هله پاڅه نور مي عصاب مه خرابوه موټر روان که هله نوو.

هغه زه تيله کړم زه لارم او په يوه ونه کي مي سر ولگيدي او بيهوشه شوي ومه.

کله مي چي سترگی خلاصي کړي گنځ ومه او سر مي راباندي څرخيدی ژر راپورته شومه او موټر ته راغلم که گورم موټر کي هيڅوک نشته.

شا او خواه مي وکتل هيڅوک نه تر سترگو کيدل د موټر دروازی هم خلاصي پاتي وي او د حسيني يوه څپلي هم پاتي شوي وه.

ډير نا رame شومه نه پوهيدم چي څه وکړم او پدي شپه کي دوي چيري ولتوم ژر د موټر شاته لارم چي ځيني اوازونه مي تر غوږ کيدل مرسته مرسته!!!

زه هم د برغ طرف ته په منډه ور غلم ومي ليدل چي رضا په حسيني پسي منډي وهي او هغه ورڅخه ځغلي په ونو او بوټو کي يي سمې منډي هم نشوي وهي.

نو ماهم ورپسي منډي واخيستي او ناري مي وهي چي رضا ودريرده ودريره! خو هغه کله زما خبره اوريدل.

يوځاي حسينه له ستريا څخه ولويدل او رضا ورپسي ورسيدې نو يي د حسيني په بي عزته کولو شروع وکړل او حملي يي ورسره وهي څنگه چي هغه بنځه وه نو د نارينه زور يي نه درلودې خو رضا لکه هغه وحشي ليوه چي گيدره ليدلي وي په يوه حالت کي يي نه پرېښودل او شيطان يي په دماغ باندی مسلط وو.

په حسيني باندي يي د جنسي تيري هڅه کول چي زه هم ورپسي ورسيدم له اوږو مي ونيوي او ورته مي کړل رضا صبر وکه ته څه کوي کولاي شو خبري وکړي؟

مکر هغه بيله کومي خبري په خوله باندي په سوک ووهم او هلته يي وغورځولم ځکه رضا په جسم او بدن تر ما قوي او پياوړي وو نو مي شااو خواه وکتل يو لوي بوټي مي په لاس راغلي د ځان سره مي وويل چي دي خو هغسي هم په خبره او په سمه نه پوهيري نو ونيسه همدا يي وخت دي سمدلاسه مي پري واري وکړي او په سر مي وواهه له واري سره يي لويه چيغه وکړه ما هم څو واري نور ورباندي وکړل او سم مي ورته سر غورمه کړي هغه هم هلته بي حرکت پر ووت وو حسيني ته مي وکتل هغه ژړل او جامي يي ټولي څيري څيري شوي

وي مامي خپل پټو ورباندي خور کړي او روانه مي کړل خو هغی د ډيري وحمه خبري نشوي کولاي موټر ته راغلو اوبه مي ورباندي وڅښلي لږ وخت وروسته بيداره شوه په ژړا يي زه په غير کي ونيولم وه يي ويل چي رضا څنگه ؟

ماويل چي فکر کومه هغه نور مړ شو ځکه سر مي ورته وکوتي.

ماورته وويل چي تاولي په موټر کي د هغه سره خنډل او خبري دي ولي ورسره کولي؟

هغي ويل چي زه څه پوهيدم چي دي به داسي وحشي زناور وي ماويل چي هغه ستا له پښي څخه لاس وهي او تا هغه ته هيڅ نه ويل؟

هغي بلکل داخبره راسره ونه منل او ځان يي بلکل بي خبره وښودي خير ماهم نور تکليف ورنکړي او خوشي مي کړل ورته مي کړل چي گوره اوس خو چي هرڅه کيدل وشول نور نو هيچا ته ږغ ملره پام کوه چي د رضا او زما په اړه کوم چا ته څه ونه وايي.

هغي هم سر وښور او زما خبره يي تاييد کړل.

ما هم سمدستي طاهر ته زنگ وواهه او هغه مي يوه غره ته چي زموږ ښار ته نږدي وو راغوبښتي او په تليفون کي مي ټوله کيسه هم ورته وکړل هغه ويل چي سمه ده زه درځمه چاته حال مه وايي.

موټر ته وختو حسيني ته مي وکتل هغه ډيره ويريدلي وه شوندي يي رپيدی او ټول بدن يي ريريدی ما تصلي ورکړل او ومي ويل چي هيڅ هم نه کيږي مگر ته کوم چاته ونه وايي چي ما رضا وواژه.

هغي ويل چي سمه ده نه وايمه.

ماهم موټر ته حرکت ورکړي سهار تازه لمر راختونکي وو چي د غره لمني ته ورسيدو حسينه مي په موټر کي کښيناوول او زه لاړم د غره سر ته وختم هلته طاهر هم راغلي وو او زما په طمعه ناست وو که گورم حسينه هم راپسي راغلل

طاهر کي هغه ولیدل ور منډه یې کړل او په غیر کي یې ونيول هغي هم په غیر کي ټینگ ونيوي.

ما ورته کتل خو څه مي ونه ویل.

طاهر له حسيني څخه وپوښتل څه شوي دي ته ولي په داسي حال کي یې؟

هغي وويل چي دا زبیر زه ميلي ته بوتلم او هلته یې په ما باندي جنسي تيري وکړي او دي حال ته یې ورسولم بيا یې راته وويل چي طاهر ته ووايه چي دا هرڅه رضا وکړل.

طاهر ماته وکتل او په غوسه یې وويل احمقه تا څه کړي هالا په سوک یې ووهلم او یو دابن یې په خوله کي راته مات کړي.

زه راپورته شومه ومي ويل چي دا درواغ وايي ما داسي څه ندي کړي هغي ته مي وويل چي ته ولي داسي وايي ما خو ستا ژوند وژغوري؟

طاهر بيا راحمله کړل او زما په وهلو یې شروع وکړل ما حسيني ته کتل هغي راباندي خندل او پتي پتي یې چک چکي کولي ما طاهر ته وويل چي هغي ته وگوره هغي زه او ته په جنگ اخته کړو درواغ یې درته وويل مگر طاهر چيري زما خبره اوریدل زه یې وهلم.

نور نو ماته هم درد او غوسه راغلل نو طاهر مي ټيله کړي هغه په شا ولاړي پښي یې وښویدل او د غره د سر څخه لاندي ولويدي لويه چيغه یې وکړل مگر اواز یې ليري کيدي ليري کیدی ترڅو چي اواز یې ورک شو او یو لوي درب وشو لاندي مي ورته وکتل طاهر په وینو کي لت پت پروت وو او هيڅ حرکت یې نه کاوه.

شاته مي حسيني ته وکتل هغه د غره څخه لاندي تللي وه او موټر یې روان کړي مخ په ښار باندي ولاړل.

ما غوښتل چي په طاهر پسي لاندي ورشم تر نيمي غره ورغلم خو له ډيري ويري او وارخطايي څخه مي پښه وښویدل زه هم ورپسي لاندي ولويدم.

کله مي چي سترگي خلاصي کړي لوړه هوايي پکه راته خرخيدل سپي سپين ديوالونه وه شااو خوا مي وکتل سيروم راته روان وه يوه کړکي خلاصه وه د لمر روښنايي او وړانگي ورڅخه راتللي.

هڅه مي وکړل چي ولاړ شم خو ټول بدن مي درد کاوه او هڅه مي ناکامه شوه. لږ شيبه پروت وم بيا مي تيره پيښه په فکر کي را وگرځول چي مخکي څه شوي وو ساعت ته مي وکتل لس بجي وي.

نو په يو زحمت مي ځان پورته کړي سيروم مي له لاس څخه وايستي کړکي ته مي ځان پردي کړي له کړکي څخه مي د روغتون دروازه وليدل چي هلته يوکس څوکيدار هم وو نو فکر مي وکړي چي څنکه به ددي کس څخه پټ ولاړ شم.

ناڅاپه د روغتون په دهليز کي اوازونه شول غور مي ورته ونيوي خو دهغوی اوازونه راباندي هيڅ نه بيليدل بلکي هغه يواځي يو ږور وو نو مي د کړکي په طرف منډه واخيستل په دي فکر سره چي ما خو دوه قتلونه کړي دي يو رضا اوبل مي خپل ورور طاهر وو چي په غلطې سره مي نه پوهيرم چي ووژي او که ژوندي پاتي دي.

نو د کړکي څخه په ډير زحمت او مشقت لاندي لاړم او د دروازي په لوري روان شومه هلته ور ورسيدم څوکي دار هم هيڅ پوښتنه ونکړل زه هم ډير ژر دروغتون څخه دباندې ووتم لاړم خپل کور ته هلته مي زينب خور يواځي ناسته وه پلار مي وتلي وو زه په ډير بد حالت کي ومه زينب راته وويل چي ته ولي ټپي يي څه شوي دي؟

ما ورته په ډاډه زړه وويل چي هغه مي چي د رضا موټر ببولي وو نو موټر مو ترافيکي پيښه وکړل نو زه لږ څه زخمي شوي ومه هغي هم راباندي باور وکړي لاړم خپلي کوتي ته هلته د طاهر بستر تر اوسه پوري پروت وو باور وکړي چي بيخي ډير مي ورته وژړل او ډير مي وياديدي.

نه پوهيدم کي هغه مړ وو او که ژوندي؟

بيا مي حسينه را ياد شوه په غوسه مي تليفون د جيب څخه راوايستي خو د تليفون
سکرين مي ټول مات شوي وو لارم او د زينب څخه مي تليفون واخيستي او
حسيني ته مي زنگ وواهه تر لږ ځنډ وروسته يي ځواب راکړي په غوسه مي
وويل تا ولي درواغ وويل ها؟

هغه پوښه چي زبیر يم ويل چي اوس زه بل ځاي يم او ستا سره په دی اړه خبري
نشمه کولای.

زه دی څه حالت ته ورسولم مگر ته وايي چي دخبرو لپاره وخت نلرم.

هغي ويل ولي څه حال ته مي ورسولي؟

ما هم ورته د زړه د زوره ټوله کيسه وکړه چي ستا د درواغو له امله څه وسوه او
طاهر څنگه شو؟

هغي ويل چي سمه ده اوس زه بل ځاي يمه سبا راشه چي په روغتون کي سره
خبري وکړو تليفون يي قطع کړي څو ځلي مي ورته نور زنگونه ووهل مگر
ځواب يي رانکړي.

زينب د غرمي ډوډي راوړل ويل چي بابا لږ مخکي وخوړل او لاړي زه اوته به
يي يوځاي وخورو.

ما هيڅ ونه ويل.

هغي ويل چي ته نن روغتون ته نه ځي؟

نه نځمه ځکه چي زه لږ ژوبل شوي يم.

ډوډي مي وخوړل او خپل کوټه کي ناست ومه ډول ډول فکرونه مي وهل چي بايد
څه وکړم؟

چي ډيري بدي پايلي به مي ليدلي په خپلو فکرونو نو يوه پريکړه مي وکړل چي
چي نور به دابنار خوشي وکم او د حسيني سره به تېنم نو مي د سبا انتظار کوي
چي کله به سبا شی او زه به د حسيني سره خبري وکړم او دواړه به لاړشو.

ماښام مي خپل ټول سامان ټول کړل او په يوه بيک کي مي کينودل ماښامين مي يو نوي سيم کارډ ځانته اخيستي وو نو هغه زور سيم مي ليري کړي او نوي سيم مي تلفون کي واچوي بيا مي فکر شو چي زينب به څه کوي او پلار به مي څنگه شي؟

په همدې فکرونو کي ومه چي د سهار اذانونو له فکرونو څخه وويستم ولاړ شوم اودس مي وکړي او لمونځ مي ادا کړي خپل بيک مي په څنگ کي ونيوي او پټ دخپلي کوتي څخه ووتم د سراي تر نيمي لارم خو بيا مي زينب ياده شوه بيرته ورستون شوم دهغي کوتي ته ورغلم په خواږه خوب ويده وه ورنږدي شومه او په تندي باندي مي ښکل کړه هغه ليک مي سر ته ورته کينودي کوم چي پرون ماښام مي پکي ټوله کيسه ليکلي وه ترڅو چي زينب او پلار مي هم دتولي کيسي څخه خبر شي نو په زړه مي لويه تيره کينودل او د کور څخه بهر شوم لاړه او يوه هوټل کي مي دسهار ناري وکړي حسيني ته مي زنگ ووايه ځواب يي راکړي ويل څوک يي؟

ځان مي ور وپيژانده خو هغي تلفون قطعه کړي څو ځلي مي هڅه وکړل چي ورسره په تماس کي شمه مکر شميره يي بلکل بنده شوه نو مي هوډ وکړي او د روغتون په لوري ورغلم هلته مي دحسيني دکوتي د وازه وټکول او ورننوتم خو هلته هيڅوک نه وو موجود بيا لارم کانټين کي مي وکتل خو هلته هم نه وه زه لارم او د هغي په انتظار په يوه کرسې کي کښيناستم يو ملگري مي چي عبدالله نومېدي مخ ته ودرېدي ويل زبیره څه شوي دي ولي په داسي حال کي يي؟

ما چي مخکي سر ځوړند کړي وو اوس مي راپورته کړي ورته مي کړه اوس مي پوښتنه مه کوه دا راته ووايه چي حسينه چيري ده؟

هغه په انديښنه شو وه يي ويل چي هغه پرون همدلته وه خو ماښام چي کله کور ته تلل نو رييس ته يي وويل چي نور دنده خوشي کوي او لندن ته ځي ستا لپاره يي دا ليک ماته راکړي ويل يي چي دي زما پوښتنه وکړي نو دا ليک ورکړه، له

جيب څخه يي په سپينه ورقه ليکل شوي يو ليک را کړي ما هم په بيره ورڅخه حمله کړي او په لوستلو مي يي شروع وکړل ليکل شوي وو.

(زبیره!)

که څه هم ما ستاسره واقعي مينه درلوده او څو واري مي دا فکر کړي وو چي ستا سره به واده هم وکړم مگر ژر به مي ځان کنټرول کړي او دا فکر به مي بيخي له دماغ څخه حذف کړي ځکه تاسو دوه ورونه هغه څوک ياست کي زما ټوله کورني مو ووژل زما ژوند مو بيخي بي خونده او بي کسه کړي.

هوو زه د عمر لور يمه د هغه عمر لور کوم چي تاسو وويشتي او تور مو يي زما په ورور خالد باندي ولگوي د هغي ورځي څخه مي کوبنې کوي چي څنگه به خپل غچ له تاسو څخه واخلم مکر اوس يي وخت راغلي په تا باندي مي ستا ورور پخپل لاس ووژي اوس نو ته نشي خلاصيدی ځکه کوم چاچي تاسو ته ليک درکړي هغه به اوس پوليسو ته حال ورکړي وي او په پنځو دقيقو کي به ته ونيول شي دا ستا او ستا د کورني سزا ده ځکه تاسو زما کورني د غم په تگر کبنينول زما ورور خالد په دوه ديرش کاله بند محکوم شو پلار مي ووژل شو او زه يواځي پاتي شومه اوس نو ستاسو وار دي خدای دي وکړي چي ددي غم زغملو توان ولري.

(ستا مينه حسينه)

تر ليک لوستلو وروسته مي بيخي عصاب خراب شوه ځکه چي خالد خو خپله خپل پلار وژلي وو مگر خپلي خور حسيني ته يي درواغ ويلي وو او مور يي تورن کړي وو له سترگو مي اوبسکي رواني شوي او بدن مي بي سيکه شو خپل تير وخت مي را ياد شو چي حسيني به زما سره وعدي کولي او ليدل به يي راسره، خو اوس هغه هرڅه درواغ وه هغي کوبنې کوي چي مور دوه ورونه په خپل منځ کي په شخړه شو او دا په دي پلان کي بريالي هم شوه.

ما همدا خبري د ځان سره کولي چي پوليس مي مخي ته ودریدل او ويل چي زموږ سره راځه.

ما انکار وکړي خو عسکرو په زما په وهلو او کش کولو شروع وکړل ټولو راته کړل عسکرو زه په روغتون کي په کش کولو سره خپل موټر ته پورته کړم لاسونه يي را وتړل او په سر يي توره کڅوړه را وا غوستل زه هم نور ارام کښيناستم ځکه هيڅ مي نشو کولای.

تر لږ مزل وروسته حوزي ته ورسيدو زه يي نظارت نوني ته يوړم هلته يو کس په شخصي جامو کي ناست وو له څهري ډير غوسه ناک او بي رحمه معلوميدي ويل چي رايي ولي بويي تلم او په يوه کرسې يي کښينولم لاسونه شاته راوتړل هغه قومندان ويل ووايه او هر جرم دي ومنه ځکه چي موږ ستا خبري ثبت کوو.

ما هيڅ ونه ويل هغه کس يوه عسکر ته اشاره وکړل هغه راغلي يو توکر يي راته په مخ واچوي او گرمي اوبه يي راباندي واچولي باور وکړي کي ساه مي بيخي تفه ودریدل او تنفس مي نشو کولاي بيبي توکر ليري کړي زه ټوخ واخيستم هغه قومندان بيا خپله خبره تکرار کړل ماويل چي څه ووايمه وروره ؟

هغه ويل چي دا ووايه کي په حسيني باندي دي جنسي تيري وکړي او خپل ورور طاهر دي ووژی.

زما سترگي رډي رډي راوختي د ځان سره مي وويل چي داخو هم د حسيني شناخته دي په ټوله کيسه خبر دي اوس دي نو د ځان خير غواړه.

ماهم ورته خپله کيسه شروع کړه چي درواغ مي بيخي زيات ورته وويل چي ځان خلاص کړم ځکه ددي کس څخه خلاصيدل ممکن نه وو هغه هم ټوله کيسه په خپل يوه آله کي ثبت کړل رته يي کړل چي ستا کيسه مي واوريدل خو که چيري دي يوه خبره هم درواغ وه نو بيا دي دځان حالت ته گوره.

هغه لاړي او زه په دي فکرونو کي ډوب شومه چي دابه اوس څنگه کيږي ما څه کول او هغه څه وشول.

له ډيرو سوالونو ځوابونه مي په کار وو مگر ماته چا نشوه کولاي چي زما د پوښتنو ځوابونه راکړي يوي خوا خپل نفس او وجدان ته ملامت ومه ځکه مامي

خپل ورور وژلي وو، له بلي خوا مي په دې انديښنه وه چې حسينه مي له لاسه ورکړه او هغه هم په ناسم پوهاي سره زياته ژړا راتلل مگر ستوني مي بيخي وچ شوي وو د ژړا کولو توان مي نه درلود لږ وخت وروسته يو عسکر راغلي او زه يي په څوکي کي کيڼاولم ډوډي يي راته کيښودل حيران شومه ځکه چې زه خو همدا اوس خو غرمه وه روغتون ته تللي ومه دا نو د څه وخت ډوډي وه ساعت مي وکتي هغه د شپي نهه بجي شوي وى.

په فکرونو کي په دې نه يمه پو شوي چې دا وخت څنکه تير شو.

لاسونه يي راته خلاص کړل او عسکر هم همدلته ولاړ وو ومي ويل وروره ما څه گناه کړي ده چې دلته مو راوستلم؟

هغه وويل چې دا پوښتنې ته بايد له ما څخه ونکړي هرڅه تاته خپله معلوم دى اوس دې ډوډي وخوره پنځه دقيقې وخت لري کنه نو بيا يي درڅخه وړم.

زه هم لکه وړى ليوه له غرمي مي څه نه وه خوړلي همداجي ډوډي مي وليده نو په خوړولو مي يي پيل وکړي له ځان سره مي وويل دادي اوس مي نو د محبس لوبيا هم وخوره ولاچي زيات خوند کوي.

تر ډوډي خوړولو وروسته يي غوښتل چې ما بلي کوټي ته يوسي له لاس څخه يي ونيولم تر کوټي چې وتو نو د عسکر وسله مي حمله کړه او په عسکر مي ونيول ومي ويل رانږدې نشي قسم خورم چې وژنم دى

ټول عسکر را ټول شول ماته يي ويل پام کوه چې دا غلطى ونه کړي کنه نو ټول عمر په بند کي تيروي ومي ويل چف شى تاسو زه ولي بي گناه دلته را وستلي يم؟

يو قومندان رامخي شو ويل يي چې وسله کښته کړه گوره په ارامه سره به خبري وکړو ومي ويل مه رامخي کيږه او ناڅاپه مي پري ډز وکړي د قومندان په پښه کي مرمي ولگيده او ولويدي نورو عسکرو په ما را منډي کړي ما هم هسي ډزي پيل کړي او له ويري مي ډزي کولي چې ناڅاپه له شاه څخه يو چا په سر ووهلم

او زه هم ولويدم زما لاسونه يي بيا راته وتړل او زما په وهلو يي پيل وكړي ټولو سوكان او لغتي راكولي تر څو چي بيهوشه شومه.

كله چي راپورته شومه په څوكي كي تړلي ومه او ټول بدن مي درد كوي زما په مخ يي اوبه وشيندلي په هوش شومه ويل يي ونيسه په خپلو ټولو جرمونو دي اعتراف وكړه كنه نو تر مرگ به دي بدتره كړو ومي ويل د څشي جرم ما هيڅ جرم ندي كړي هغوي بيا زما په وهلو شروع وكړه ويل چي قومندان دي ولي وويشتي ما ويل چي هغه مي په غلطۍ سره وويشتي ما نه غوښتل چي داسي وشي پدي وخت كي يو بل كس راغلي هغه چي په شخصي جامو كي وو ويل چي وهل بس كړي.

بل سهار يي بيا هغه بلي كوتي ته يوړم او هغه كس راته راغلي راته كتل يي خدای شته چي دي كتلو يي ډير تر تاثير لاندې راوستلم ومي ويل څه دي زه مو ولي بيا دلته راوستلم؟

هغه راته وخنډل وه يي ويل ځكه چي نور دي د لاري اخيري پايلي ته ورسيدي. مطلب دي څه دي؟

راځه چي محكمي ته ځو.

زه يي محكمي ته يوړم هيڅ وكيل مي نه درلودی خو قومندان ډير ښه قضيه مخ ته وړل زما څخه يي ځيني د تيري ورځي پوښتني وكړلی ما هم بيا هغسي ځوابونه وركړل د هغه قومندان يو وكيل وو چي قضيه يي ځيرل هغه بيا وويل چي اوس هم وخت لري رښتيا ووايه كنه نو د بند او زندان وخت به دي تر ټاكلي وخت لا وځنډيري.

ما وويل چي زه هيڅ درواغ نه وایمه كوم اظهارات چي مي وركړي دي هغه مي اخيري خبري دي.

هغه وويل چي سمه ده اوس نو يو عيني شاهد رابولو چي دا خبره واضحه كړي.

د يوه کس نوم يې ياد کړی او يو خيرن پيرن سړي راغلي په پنجره کي ودرېدي لاسونه يې لوړ په پنجره تکیه کړل ماته يې په خير خير وکتل بيا يې قاضي ته وويل چي هوو همدغه سړي وو چي ما وليدي.

وکیل وويل چيري دي وليدي دي او ورور يې په کوم حالت کي وه؟

هغه وويل چي ما کله چي رڼه روانه کړي وه د غره په سر مي يوه سپاهي وليدل کله چي لږ څه ورنږدې شومه نو دا سپاهي دوه شوي زه نور هم نږدې ورغلم ومي ليدل چي دوه انسانان دي چي په خپلو منځو کي يې شخړه دي يو او بل سره تيله کوي تر څو چي يو کس يې د غره څخه لاندي وغورځيده ما رڼه پريښودل هڅه مي کوله چي هغه کس ته ورسم خو کله چي زه د غره لمني ته ورسيدم گورم چي بل هم ورپسي ولويدي خو دا کس له نږدې فاصلي څخه لويدي و نو پدي مي يقين شو چي بنايي چي ډاکس نه وي مړ شوي نو ځکه دا نږدې ته ورغلم کله چي ورغلم نو هغه دا کس وو، ماته يې اشاره وکړل ما هم سترگي لاندي نيولي وي ځکه ما هيڅ اميد نه درلودی چي داسي کس دي پيداسي چي مور يې ليدلي يو، شپونکي زياته کړل، ما دي کس ته اوبه ورکړي تر چو لږ په خود راشي مگر دي بيهوشه شوي وو بيا هغه بل کس ته ورغلم خو هغه ټوله ټوک ټوک او مړ شوي وو ځکه هغه د غره له سر نه غورځيدلي وو ما هم سمدستي سړک ته ځان ورساوه او يوه موټر چلونکي ته مي حال ووايه هغه هم سم دلاسه پوليس ته زنگ وواهه او هغه راغلل دواړه يې له دي ځاي څخه يوړل.

وکیل وويل قاضي صاحب همدومره وو.

قاضي ماته وويل چي ايا ته د ويلو لپاره کوم څه لري؟

زه حق پق حيران پاتي شومه چي داڅه وشول اوس خو کار خراب شو نو راسه يو بل چل وکړه، قاضي ته مي وويل چي دا کس شپونکي درواغ وايي دا قومندان ورته پيسي ورکړي دي.

قاضي: که چيري ته دا تور ثابت نکړي نو يوه سزا به دي اضافه شي.

قاضي ته مي په هيله مندي وکتل بيخي بي وسه شوي ومه سترگو مي دا شاهيدي ورکوله چي زه يو قاتل يمه قاتل.

قاضي ته مي وويل قاضي صاحبه هيله کومه ماته بڅښه وکړي دا هرڅه په تيروتنې سره وسوه ما د قصده هيڅ ندي کړي قسم خورم ډيري زاري مي ورته وکړي خو هغه وکیل وويل چي زبیر يوه بله قضيه هم لري هغه دا چي ده يو د عسکرو ډلگي مشر قوماندان هم په پښه باندي ويشتلي دي بايد قانوني سزا او قانون ورباندي تطبيق شي.

تر ډيرو سوالونو ځوابونو وروسته زه ناکام شومه قاضي څټک وواهه اوفيصلي ته يي ټول متوجي شوه قاضي وويل: داچي دي د خپل ورور قاتل ثابت شو او عيني شاهد هم خپل اظهارات ورکړل نو ددي په سبب د خپل ورور د قتل په پايله کي زبیر په پنځلس کاله بند محکوم کيږي او داچي ده د پوليسو يو قومندان باندي ډزي کړي دي او هغه يي ټپي کړي دي نو د هغه لپاره لس کاله بند نور اضافه کيږي او يو تور چي يي بيخي بي بنسټه ثابت شو د هغه له کبله پيځه کاله نور بند اضافه شو چي په پايله کي يي زبیر په ديرش کاله بند تيروي او د ښه اخلاقو او چلند په پايله کي کيداي شي چي د بند موده يي کمه شي محکمه پاي ته ورسیده او قضيه بنده شوه.

زه لکه هغه بيوسه مورک چي شاه خوا مي ټولي پيشو گاني وي او زما د مرک انتظار يي کاوه زما هيڅ زړه ته نه لويدل مگر دا حقيقت وو چي زه به ديرش کاله بند تيرومه او د زندان په تورو کوټو کي به ناست او له يوه نامعلومه برخليک او ستونزمن ژوند لاري مي په اوږو کي وليدي بيخي له پښو وغورځيدم اعصابو مي ټکان وخوړ نه پوهيدم چي څه وکم تير وخت مي په فکر کي راوستي زما او طاهر څومره ښکلي او په زړه پوري ژوند وو بيا حسينه مي فکر کي راوستل د هغي سترگو ته په کتلو به مي هر ډول ستونزي شاته غورځولي او د حل لاره به يي خپله راته پيدا کيدل مگر اوس بيخي يواځي شوي ومه هيڅوک مي د ډاډگيرني لپاره نه درلوده بيا مي د حسيني هغه ليک را په زړه شو چي دا ټوله د هغي پلان او دهغي غچ اخيستل وو خو د هغي دا ليک مي هم زړه ته نه لويدي او په هغه

مي باور نه کاوه خُکه چي هغي له ما سره زیاته‌مینه درلوده مگر بیا به مي فکر د طاهر و خبرو ته شو اففف زه نه پوهیدم چي په چا باور وکړم او په چا نه.

عسکر راغلل زما لاسونه يي اولچک کړل له ځنگو يي ونيولم او د موټر په خوا يي روان کړم زه هم چوف او غلي ورسره روان ومه د خبرو لپاره مي هيڅ نه درلوده په موټر کي يي کښينولم او د زندان په تورو تيارو کي يي وغورځولم ډول ډول سزاگانې او شکنجې به يي راکولي او ډير سخت کارونه به يي را باندي کول چي د انسان تر وس او توان به پورته‌وه مگر موږ به کول زما په شان نور کسان هم ول چي په ناسم پوهاوي به يي دلته په کلنو کلنو ژوند تیراوه او د نوري نړي څخه به بي خبره وو هلته مي د وخت په تیریدو سره یوبل کس چي خالد نومیدي پیدا کړي خالد خو بیا د عمر کاکا زوي او د حسینی ورور وو چاچي خپل پلار وويشتي او حسيني ته يي درواغ ويلي وو.

زه ورسره مخامخ شومه له گريوان نه مي ونيوي ځانته مي کش کړي ومي ويل ولي بيغي ته سړيه ستا له لاسه خو زما ټول ژوند خراب شو هغه په ارامه وويل زبیره صبر وکه صبر وکه دا زندان دي که چيري عسکرو او موظفو کسانو وليدو نو د بند وخت مو نه کميري راشه دلته راته ټوله کیسه وکه چي ته دلته څه کوي؟

ماهم فکر وکړي چي دي هم په حقه دي له لاسه مي ونيوي او يوه خواته مي یوړوي او ټوله کیسه مي روته له سر نه وکړل کي څه او څنگه پيښ شول.

بیا مي ورڅخه پوښتنه وکړل چي تا حسینی ته څنگه ويلي وو؟

هغه وويل چي هغه وخت زه ډير غوسه ومه خُکه چي زه يي په دوه ديرش کاه بند کي اچولي ومه او ما فکر کاوه چي دا ټوله ستاسو غلطې وه او ټوله پړه مي په تاسي اچولي وه نو خُکه مي حسيني ته وويل چي بابا جان تا او طاهر وويشتي مگر په ما باندي تاوان شو هغي هم قسم وکړي او وه يي ويل چي ترڅو مي دوي هم تر موږ بد تره کړي نه وي په ارامه نه کښېنم او بیا لاړل.

زموږ تر مينځ ډيري خبري وشوي خو د وخت په تیریدو سره ملگري شو او هڅه مو کوله چي دا ددي ځاي څخه ژر تر ژره ووځو .

ما به هم په فارغه وخت کي د خپل ژوند پيښي او خاطري ليکلي او دا کتاب به مي په دي سبب ليکي تر څو چي حسيني ته ټوله کيسه وکمه او هغه په رښتيا باندي پوهه شي.

يوه ورځ د زينب له طرفه ليک راغلي چي ليکلي وو زبیره ! کاش کي ته پت نه وي وتلي ماته به دي هرڅه ويلي وو مکر تا زه يواځي پريښولم هري ستونزي سره.

خير خو هرڅه چي وو هغه وشول نن زما واده دي باور وکه چي ته او طاهر ورور مي ډير ياديري ماته خپل سينکار او راتلونکي ژوند بي له تاسي څخه هيڅ خوند نه راکوي.

هلته زندان ته درغلي ومه مکر ساتونکو اجازه رانکړل چي درسره ووينم خو زه ستاسو ورونو څخه داچي گيله منه يمه تر هغه ډيره منندويه يمه ځکه تاسو زما سره همکاري وکړل زما ژوند مو جوړ کړي او تاسو زما هرڅه وي.

زه به هڅه وکړم چي زندان ته درشم خو ساتونکو ويل کي له دري کاله بند وروسته کولای شي چي دزبیر سره وويني نير خو زه خامخا درځم زما گرانه وروره.

ستا کشره خور زينب...

دومره مي ورته وژړل چي سترکو مي اوبښکي خلاصي کړي ځکه مابايد هغه يواځي نه وي پريښودي بس نو قسمت مو نه وو او په دي بلا واوښتو.

شپي او رځي تيريدي يوکال وروسته يي بل ليک راغلي چي ليکل شوي وي. د يوسف اخښي له طرفه و زبیر ته.

زبیره پوهيرم چي تادي له خپلي خور زينب سره بي انتها مينه درلوده خو به تا ماته ډيره گرانه وه هيڅ غم او پریشاني ته مي نه ورکول لاس مي يي يخو او گرمو اوبو ته نه پريښودي مگر دخداي فيصلې دي چي څوک بايد ورباندي راضي شي دوه اوني مخکي دي خور د ولادت په وخت کي خپل روح له لاسه

ورکړه او ماشوم يې هم مړ وزيريدې تا او دزينب نوري کورني ته د زړه صبر غواړم، وروره زه يې د زغملو توان نلرم مگر څه وکړم د الله په صفا او قدر راضي يو.

والسلام.

ددې ليک په لوستلو سم ليوني شومه دماغ مي سخته وخوړه د زينب خبرې او دهغي ځواني ددې نه وه چې مړه دې شي بياخو ما هيڅ ونه ليدل او هغه مړه شول نو د ډيري غوسي مي په خالد باندې وهل پيل کړل چې داټوله ته ملامت يې ستا له لاسه زه اوس دلته بند پاتي يم خو هغه هم زما سره د غم شريکي هڅه کول ما هرڅه دلته ورکړل لومړي ورور بيا خور پلار خو مي هسي نه هم چا نه حسابوي.

هيڅ مي له وسه پوره نه وه د زندان تورو ديوالونو ته به مي کتل د زينب او حسيني انځورونه به مي په په تصور کي راوستل او بي له کوم سببه به مي ځيني خندل او ځيني وخت ژړل.

خالد به تل ويل چې زه کله له دې ځايه څخه ووتم نو خامخا به ستا ضمانت په يو بل کس باندې وکمه او يا بدې په يوه بله طريقه راباسم.

نور نو په دې تورتم کي زموږ ژوند روان وو

اته ويشت کاله وروسته هينداري

ته ولاړومه او خپله سپينه ږيره مي کوچني کول او په ترتيب مي برابرول چې خالد مي شاته ودريدي وه يې ويل زبیره ژر سه وروره ته څه کوي؟

ومي ويل سمه ده صبر وکه داسي نو نسمة تللي هلته به ټول خلک ماته انتظار کوي.

خالد: خلگ به نو څوک وي تاته به څوک انتظار کوي؟

ومي ويل زما د تير وخت يادونه زما ځواني او هغه روغتون چي زه او حسينه به هلته ناست وو او خوري شيبې به مو تيرولي.

لوي اسويل مي وکړي اففف بيا مي خپل بيک واخيستي او خپل کالي چي دوه جوړي وي پکي واچول خپل کتاب چي پوره کړي مي وو خو لږ هم پاتي وو هغه مي هم واخيستي او په بيک کي مي کينودي له ټولو ملگرو او ناستو کسانو سره مي د خداي په امانې وکړل خالد مي ډير ټينگ په غير کي ونيوي دواړه يو له بل سره وژړل دهغه څخه مي هم رخصت واخيستي بيک مي واخيستي او دسکرو سره يوځاي روان شومه ټولي فورمي يي تسليم کړي او زه له زندان څخه ازاد شومه.

پوره اته ويشت کاله تير شوي وو بنار بيخي بل ډول بنکاريدي لوي لوي تعميرونه ولاړ وو نوي ماډل موټران گرځيدل دوه هلکان چي اته کلن معلوميدل يو له بل سره يي لاسونه نيولي وو پتلون او نيکتايي تړلي وو روان ول او په شايي د مکتب بستې وي زما خپل تير وخت زما په زړه شو چي زه او طاهر به يوځاي مکتب ته تلو ډير مي طاهر وياديدي له سترگو مي اوبنکي وبهيدي زه په ملا کروف او په ريرديدلي سر روان شومه يوه دوکان ته لاړم هغه پيسي مي له جيب څخه را وويستي چي د حکومت له طرفه راکړل شوي وي لس زره وي ما ويل چي يو تلفون راکړي هغه ټوله اوسني تچ يا سمارټ موبایلونه مخي ته راته کينودل ويل يي کوم يو دي خوښ دي؟

وروره زه خو په دي نه پوهيرم يوه ته مي لاس کړي شا او مخ مي يي وکتې خو ناڅاپه مي له لاس څخه ولويدي او په ځمکه يي توفونه وو هل مات شو ژر مي را پورته کړي خو هغه له کاره لويدي وو دوکان دار راته ردي بدي پيل کړي ويل بوډا سريه لاسونه دي کار نکوي ستا او د موبایل يي سره څه يوه پښه دي دقبر په غاړه ده او يوه دي د کيلي په پوتکي باندي هله ژر کوه ددي تاوان راکړه!

ومي ويل زويه لږ مي د سپيني ږيري قدر وکړه بسکڼل مه کوه وایه تاوان دي
خودي؟

هغه ويل اته زره!!!

سترگي مي رډي رډي راوختي، داڅه وايي موبایل وگوره او اته زره وگوره هغه
ويل ژر سه ددي همدومره قيمت دي چي لياقت يي نلري نو ولي يي ماتوي؟
بيلونه يي راته ښکاره کړل رښتيا هم په اوزره او پنځه سوه يي راوري وو او په
اته زره يي خرڅوي.

ومي ويل زويه زياتي پيسي نسمة در کولي نيمي تاوان به يي ستا وي نيمي زما،
خو هغه کس هيڅ دا خبره ونه منل نو مجبوره شومه او اخير مي ورته اوه زره
ورکړي او بيله هغه مات تليفون مي بل څه نه رانيول هغه هم په اوه زره.

لاړم او په يوڅه پيسو مي نوي جامي واخيستي او يوه هوټل ته لاړم او په پنځه
شپږ ورځي کي ټولي پيسي مصرف شوي هيڅ چا کار هم نه راکاوه پخواني
روغتون ته لاړم د هغه روغتون په ځاي باندي اوس يو پنځه ستوري ښکلي هوټل
جوړ شوي وو هرڅه بدل شوي وو نه مي ويل چي زه دي په هغه ښار کي يمه نه
مي کوم خپلوان درلودل او نه مي کوم ملگري خالد هم بايد يو کال نور په زندان
کي تير کړي وي بيا مي راياډ شول چي کله زه راوتلم نو خالد راته د يوه کس
نمبر راکړي وو چي ددي کس سره معلومات وکړم او خالد د بند څخه خلاص
کړمه هغه نمبر ته مي زنگونه ووهل مگر هغه بند وو او هيڅ ځواب يي نه
راکاوه.

کله مي چي پيسي خلاصي شوي نو به مي په جومات کي شپه تيرول ډوډي به مي
ځيني وخت پيدا کړل او ځيني وخت به همداسي وږی ويده کيدم ترڅو چي يوه شپه
په يوه کلي باندي ورغلم او د يوه کور دروازه مي وتکول د شپي غوښتنه مي
وکړل کور يي ودان چي هرڅه يي راکړل لو ډير ښه خلک وو.

حسيني جاني سمه ده چي ژوند مو ټوله په ستونزو كي تير شو مگر زه بي گناه ومه او هم طاهر بي گناه وو دا كتاب چي هر وخت ستاسو لاسونو ته ورسيدې او په ټوله كيسه پوهه شوي قسم دي چي ډير به پښيमानه شي ځكه تا دداسي كس ژوند ور خراب كړي چي په تايي سر قرباناوه.

تا زه د هغه خوبونو څخه را ویش كړمه چي نه مي غوښتل چي راويښ شمه زه دي په هغه كنده كي وغورځولم چي څوك دښمن هم داسي نه كوي زما ژوند زما ځواني ټول په زندان كي د ډبرو په ماتولو او درندو كارونو باندي تير شو.

كله به چي هلته هم ما سپورمي وليدل نو به مي ښه ډير ورته كتل ځكه سپورمي مي ستا د ميني يادگار او نښاني نيولي وه.

هركله به چي باران شو زما او ستا تير وخت به مي را په زړه شو او دا بيت به مي په خوله باندي جاري شو(د يو تللي كس څهره يي را په زړه كړه

باران بيا داسي وريري لكه زهر)

حسيني جاني قسم خورم چي اوس هم همدومره مينه درسره لرم لكه په لومړي ورځ چي مي ليدلي وي زه اوس هم ستا په وړاندي هغسي احساس لرم لكه څنگه چي مي تاته ويلي وو باور وكه ستا هغه ليك مي تر اوسه پوري ساتلي دي چي تا راته په روغتون كي ايښي وو.

خبري مي ډيري زياتي په زړه كي دي مگر اوس قلم په خلاصيدو دي او د بل قلم د راښلولو توان نلرم.

زه خبر شوي يم چي ته لندن ته تللي يي مگر اوس ما دغه ځوان علي چي تاته يي كتاب در رسولي دي در ليرلي دي كه لږ هم زما سره مينه لري او ما بي گناه گني نو هيله كومه راسه زما څنگ ته راسه غواړم د مرگ څخه مخكي دي يوځلي ووينم او د پخوا په تير دي په نرمو وينستانو كي لاس تير كړم او هركله چي راتللي زما د خوبني هغه سپين جوړه كالي هم په تن كړه او تر ما پوري راسه هيله كومه.

بله داچي ستا ورور زما سره يوځاي په بند کي وو هغه اوس هم هلته دي تا خو
يوځاي زه نه بلکي خپل ورور او کورني دي هم يوځاي پريښودل که چيري زما په
کيسه دي باور نه کيري نو د خپل ورور خالد څخه يي واوره بيا به پوشي چي زه
بي گناه ومه.

زه ستا د راتلو په انتظار زبیر...

دکتاب وروستي پاڼه هم پاي ته ورسیده حسيني ته مي وکتل دسترگو څخه يي
دډواري په شان اوبښکي رواني وي ځانته مي فکر شو زما هم سترگو کي اوبښکي
ډنډ شوي وي ځکه زبیر خپل سپيناوي وکړي او ځان يي بي گناه ثابت کړي
حسینه خپل وجدان ته ډیره ملامته وه په فکرونو کي کښیناستل او د ساعت ټک
ټک ته مو غوږ نیولي وو یو دم مي پام شو چي ساعت ته مي وکتل د شپي دولس
بجي شوي وي سترگي مي رډي رډي راوختي ځکه ډیر ناوخته وو نه مو ډوډي
خوړلي وه او نه مو هم خوب کړي وو د کتاب او د زبیر دژوند په لوستلو بوخت
ومه او هرڅه رانه هیر وو.

حسینی ته مي وویل تروري ناوخته دي اوس ویده شه زه سه هم نور لار شم
زموږ لیدل په همدې ځاي پاي ته ورسیدل.

هغې په ډکو سترگو راته وکتل ویل ته پوهیږي زبیر رښتیا ویل زه پوهیدم چي
هغه به زما پلار نه وي وژلي مگر زما ورور خالد زه دوکه کړم رښتیا هم زه
اوس دومره پښیمانه یم چي خپل ځانته هم نشمه کتلای.

لوږ يي وکتل لوي اسويلي يي وکړي ناڅاپه ولاړه شوه او ویل چي زه سبا لڅیره
افغانستان ته ځمه او د زبیر سره وینم.

ومي ویل چي لور دي چاته پریردی هغه خو یوځي کیږي؟

هغه زما لور نده!!!

څه نو دچا لور ده هغه خو تاته په مور باندي رغ کوي؟

هوو ماته په مور باندي وايي مگر زما لور نده خکه زه چي کله لندن ته راغلم لږ وخت مي په روغتون کي کار وکړي هلته زما ملگري وه چي قابله وه نو هغي ويل چي دا ماشومه يي مور او پلار په روغتون کي پريښودل که چيري يي ته غواړي نو پالنه يي وکړه کنه نو مور يي يتيم خوني ته ليږو ماهم ومنل او تر اوسه يي پالنه او روزنه کومه ما تر اوسه پوري واده ندي کړي کله مي چي دزبير سره مينه پيداشوه نو ما په رښتيا سره مينه کول خکه هغه ډير نیک او زړور انسان وو دهغه وروسته مي داسي څوک ونه ليدې چي زه دي ورسره خوشحاله ژوند وکړم زه غواړم چي دهغه څنگ ته ورشم هيله کوم ما افغانستان ته بوځه. زه په تردود کي شومه بيا مي فکر وکړي کي زه نو هم بیکاره شوي يم او رخصت يم نو دلته به څه وکم؟

دزبير تر کيسي اوريدو وروسته مي د هغه ليدې ته هم ډير زړه کيدې نو مي حسيني ته وويل چي سمه ده زه همدا اوس نوم ليکنه انلاين کومه او سبا لخيره به ويزه ترلاسه کړو هغه هم ډيره خوشحاله شوه او د خپل بیک سامان آلاتو په چمتو کولو بوخته شوه ماهم ثبت نام وکړي او سبا نهه بجي مو ويزه او پرواز وو. حسيني ويل چي نن بايد زموږ کور کي ويده شي خکه چي ډير ناوخته دي. نه تروري خپل کور ته ځمه او ځيني شيان اوجامی مي رااځلم بيا سبا سهار په تاپسي راحم دواړه به يوځاي لاړشو.

هغي هم ومنل زه لارم خپل کورته خپل شيان مي ټول کړل او ويده شومه.

سهار اته بجي شوي وي چي راپورته شومه ژر ژر مي بیک واخيستي دحسيني کور ته ورغلم خو هغه دبیګ سره د کور په حويلي کي ناسته او ماته يي انتظار کوي ډير په هوسه معلوميدل خو څه يي ونه ويل لور يي هم ولاړه وه هغي دخپلي لور څخه رخصت واخيستي ماهم د خدای په امانې په توګه لاس ور وړاندي کړي خو هغي په غير کي ونيولم موږ لاړو ټکسي ته وختو او هوايي ډګر ته يي ورسولو.

بلاخړه مو پرواز وکړي د څو ساعتو په تیریدو سره د افغانستان هوایي ډگر ته راغلو د الوتکې څخه بنسټه شو ټکسي ته پورته شو او سیده د احسان دوي د کور په لوري لاړو حسینی شاه او خوا کتل بیا یې اوبنکي په سترگو کې ډم شوي ځکه ددې بنار سره یې تیر یادونه تړلي وو څه وخت وروسته کلي ته ورسیدو احسان ته مې زنگ وواکه هغه هم په ډیره خوشحالي سره دوکر مخي ته را ووتی کور ته لاړو دکاکا او نورو د کور اوسیدونکو سره مې حسینه معرفي کړل.

هغې ویل چې زبیر چیري دي؟

ما ویل چې هغه په یوه هوټل کې دي راځه کې څو کاکا ته مې وویل چې موږ یوځای څو او بیرته ژر راځو هغه هم اجازه راکړل.

د احسان موټر مو روان مړي او هغه هوټل ته لاړو چیري چې مې زبیر پري ایښي وو هوټل ته ورغلو او د زبیر کوټي دروازه مې خلاصه کړل هلته هیڅوک نه وو نو د هوټل د کارکونکو څخه مې پوښتنه وکړل چې هغه کس چیري دي؟ هغوي وویل چې دوه ورځي مخکې بیدشپي حالت ډیر خراب شو توخ یې کاوه نو موږ روغتون ته انتقال کړي او اوس به هم هلته وي.

د روغتون ادرس مې ورڅخه واخیستی او په بیرته د روغتون په طرف لاړو حسینی خو اوس لا په ژړا شروع کړي وه .

هلته لاړو او د زبیر پلټني مو وکړي تر څو چې یوه ډاکټر وویل هغه اوس په هاغه لیري اطاق کې دي او په سرطان اخته دي فکر نه کومه چې ډیر وخت به ولري موږ خپلي ټولي هڅي وکړي مگر دسرطان دناروغانو علاج کول ډیر ستونزمن وي.

ددې خبرې په لوریدو حسینی د هغه اطاق په لوري منډه کړه موږ هم ورپسي منډي کړي او ورغلو لومړي ما د کوټي دروازه خلاصه کړل هلته په سپین کټ باندي تور او وچ ډنکر سړي زبیر پروت وو د اکسیجن ډبه یې ورته ایښی وه هغه سلگي وهلي یو لاس یې د کټ لاندې خورند وو.

حسیني ماته وکتل ویل همدادي ما ویل هوو همدا زبیر دي.

هغه ورغله او د زبیر لاس یې ونيوي د کت په یوه څوکه ورته کښیناستل او ږغ یې ورباندې وکړي ویل زبیر!!!

زبیر سترگي خلاصې کړي سترکي یې لکه د وینو چي ډکي وي سري وي خوله یې خوځول تر ډیر موبنې وروسته یې وویل حسیني ته راغلي زما گراني ته راغلي؟

حسیني په سینه پوري ټینگ ونيوي ویل هوو زه راغلم د دواړو د ژړا اوازونه پورته شول.

زبیر ویل چي څنگه دي یواځې پریښودم هاا زه خو بي گناه ومه هرڅه خو رضا کړي وو؟

حسیني اواز په ژړا کي ورک شو او په خوله یې همدا جمله وه زبیره ماته بخښه وکړه ماته بخښه وکړه.

زبیر هغه لاس چي کینوله پکي وه په ډیر زحمت راپورته کړي او دحسیني په ورینتانو یې ننباسي په سپینه ږیره کي یې اوښکي رواني وي یوه خوره مسکا یې وکړل ویل حسیني ته ولی ژاړي ستانو ټوله ارمانونه پوره شوه خپل مقصد ته هم بریالي ورسیدي بیا یې توخي شروع کړي ته پوهیږي اوس هم همهاغسي ښایسته یې ډاکټري.

دحسیني ژړا او خندا گډه وه دزبیر لاس یې ټینگ نیولي وو.

زبیر په توخي او خبري یې دواړه کولي وویل چي حسیني ماته بخښلي یې ځکه تاهرڅه دخپلي کورني لپاره کړي دي ته هم بي گناه یې ځکه خالد ته غلطه پوهه کړي یې زما اخيري ارمان خو دا وو چي تا ووينم او مړ شمه مننه چي ماته راغلي زه دي خپلو هیلو ته ورسولم اوس نو ښه په خوشحالی سره مرگ قبولم.

حسیني ویل نه داسي نه کیږي ته ما یواځي نه سي پریښودي اوس زه راغلي یمه په تا به هیڅ نه کیږي.

زبیر شونډي رپولی لکه کوم څه چي وایي ما هم ورته غور نږدی کړي چي خبري يي واورم خو د هغه په ټیټ اواز کي مي یواځی دا کلمه اوریدل چي (لااله الاالله محمد رسول الله)

بیا يي سترکي نیمي پټي او نیمي خلاصي پاتي شوي د مرگ په خواږه خوب ویده شو او ددې ناظرسي او نیمکړی دنیا څخه يي مخه ښه وکړل.

پاي.

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library